

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
1060
БРОЈ
21. IV 1972

ЗЛАЗИ ПЕТКОМ

РИП
КИРБИ

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● у току шездесет година живота човек проведе у постељи око двадесет.

● мужјак јужноамеричког цара сваког пролећа изгради по неколико гнезда да би изабраница његовог срца могла да између њих одабере оно које јој се највише свиђа.

● пар ципела од стакла, које потичу из римског доба, пронашла су четворица археолога-аматера у једном саркофагу приликом ископавања у близини старог дела града Келна. Поред ципела пронађени су још скиптар и је-

дан римски новчић. Вредност овог налаза утолико је већа што су досад овакве ципеле откривене само још у Италији и Сирији и то не целе већ у деловима.

● међу најкрволочније животиње на свету спада крокодил. Сматра се да ове животиње убију више људи него лавови, тигрови, пантери и змије заједно. Број њихових жртава у Африци у току године изнесе и до хиљаду. Нарочито страдају жене и деца.

● од свих живих бића на свету само птице имају тело покривено перјем. Досад ни човек ни природа нису успели да направе лакши и отпорнији материјал од перја које је уз то изванредно добар изолатор.

● на улицама мексичких градова могу се поред аутомобила видети и мали магарци са самаром на леђима поред којих иду њихови власници. Према прописима који важе у овој земљи и власник магарца мора да има саобраћајну дозволу а да би је стекао треба да познаје саобраћајне прописе. Приликом добијања дозволе власник мора да приложи у полицији шест фотографија: четири своје и две магарца.

● једно јато може да има и до три милиона риба. Сматра се да на читавом свету рибари у току једне године улове у своје мреже до 20 милиона тона рибе.

● пет најмањих држава у Европи су: Андора са 452 квадратна километра; Лихтенштајн са 159; Сан Марино са 67, Монако, међутим има свега 150 хектара и Ватикан 44 хектара. Ако се листа прави по броју становника ред је нешто измењен: Монако има 23.000 становника; Лихтенштајн око 12.000; Сан Марино око 10.000; Андора отприлике исто толико а Ватикан свега око хиљаду.

● циновска медуза (cyanea Arctica) има клубук чији је пречник 2 метра док су јој пипци дугачки и по 43 метра.

Ripley

Веровати или не!

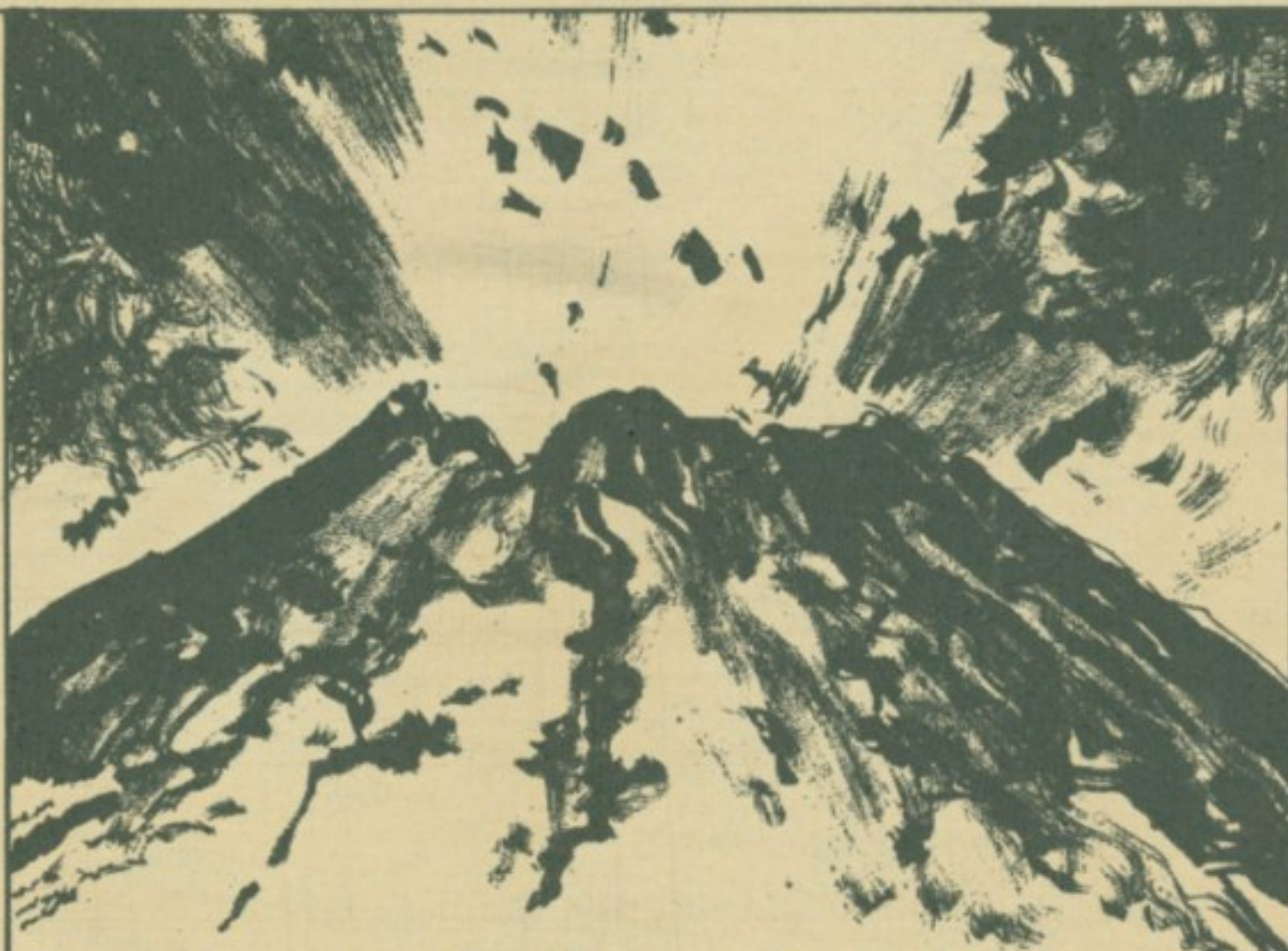
СЕОСКЕ ДЕВОЈКЕ У ЕГИПТУ

СТАВЉАЈУ НА ПЛАВУ ЖИВО ЈАГЊЕ ВЕРУЈУЋИ ДА ЋЕ ТАКО ПОСТАТИ УМИЉАТЕ КАО ЈАГЊАА И ЗБОГ ТОГА СЕ ПРЕ УДАТИ!

ТИКАСООВА риба - обарач

НАЗВАНА ЈЕ ТАКО ЗБОГ ШАРА ПО ТЕЛУ КОЈЕ ИЗГЛЕДАЈУ КАО ДА ИХ ЈЕ СЛИКАО ПАБЛО ПИКАСО!

ВУЛКАНСКА ЕРУПЦИЈА КОЈА ЈЕ АМЕРИЦИ ОДУЗЕЛА ЛЕТО

ЕРУПЦИЈА ВУЛКАНА ТЕМБОРО, КОЈА СЕ ДОГЛАДИЛА У ИНДОНЕЗИЈИ 1815. ГОД. ПОТПУНО ЈЕ ПРОМЕНИЛА КЛИМАТСКЕ УСЛОВЕ У ЧИТАВОМ СВЕТУ ТАКО ДА ЈЕ У СЕВЕРНОЈ АМЕРИЦИ 1816. БИЛА "ГОДИНА БЕЗ ЛЕТА". ВОСКЕ НИСУ ДОНЕЛЕ ПЛОД, ПТИЦЕ НИСУ ЦВРКУТАЛЕ, УСЕВИ НИСУ ДОЗРЕЛИ А У ЈУЛУ МЕСЕЦУ ПАДАО ЈЕ СНЕГ!

ДУВАН

СЕ НА ЈАМАЈЦИ ЈОШ ПОНЕКАД ПРОДАЈЕ НА МЕТАР.

СЛАМНЕ КОШНИЦЕ

КОЈЕ СЕ УПОТРЕБЉАВАЈУ У ПАСАУ (БАВАРСКА) НАЗИВАЈУ СЕ "ГЛУПАНИ ПАСАУА" У СПОМЕН НА ЈЕДНОГ ПОЛУЛУДОГ ПЧЕЛАРА КОЈИ ЈЕ ПРЕ 200 ГОДИНА ИСПЛЕО ПРВУ КОШНИЦУ ОД СЛАМЕ ПОКУШАВАЈУЋИ ДА ЈОЈ ДА СВОЈ ЛИК.

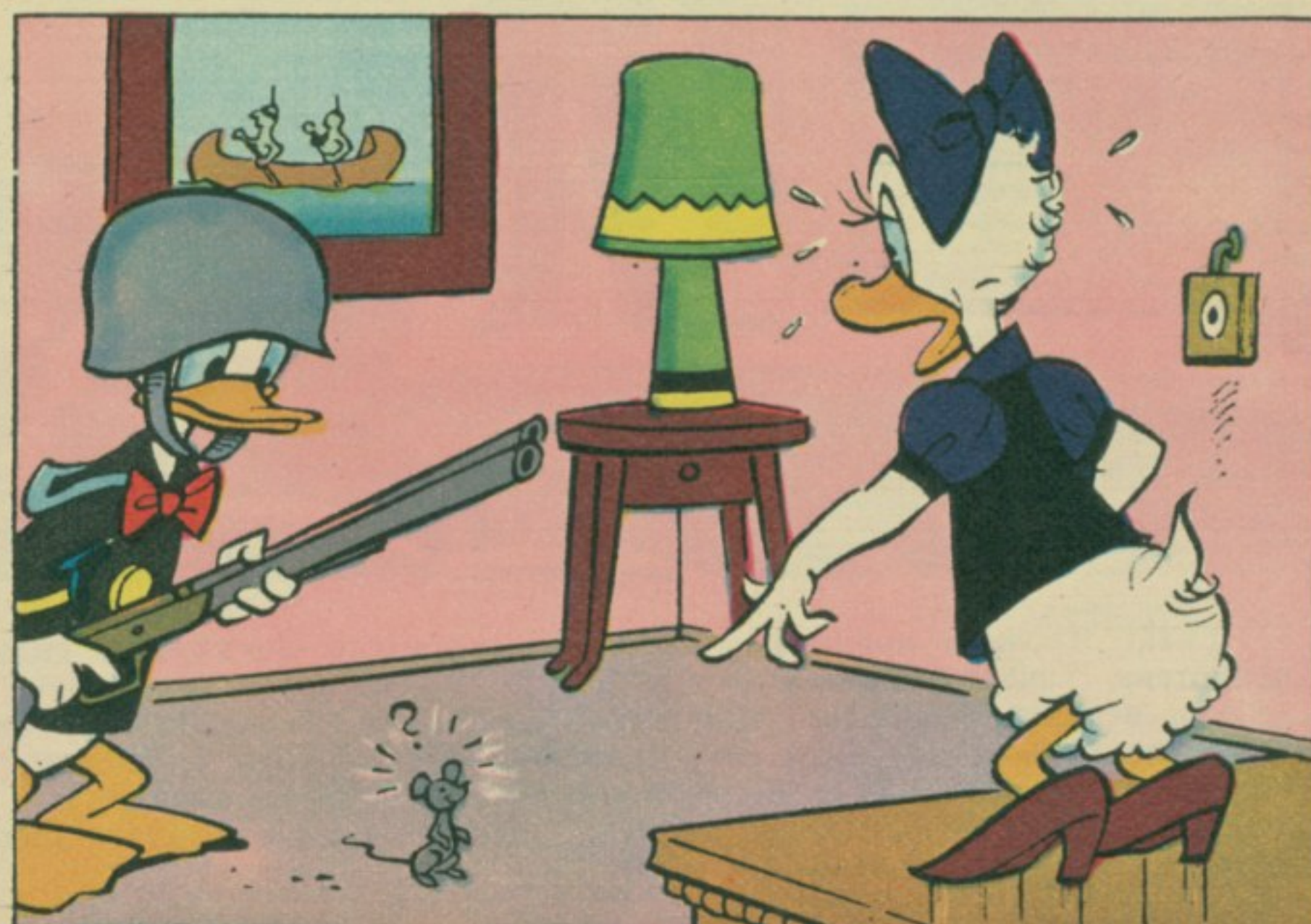
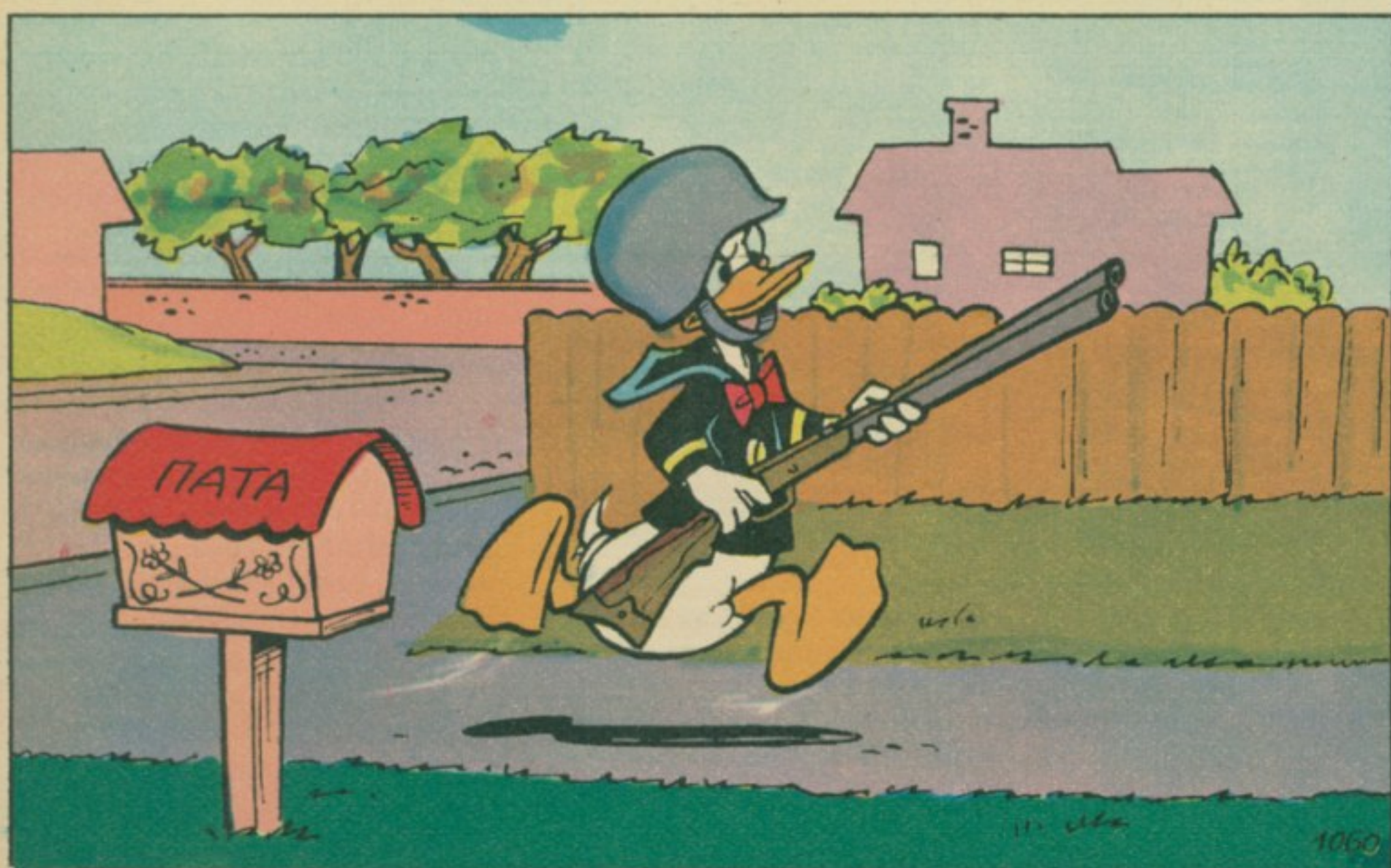
ЏОРџ ПАУЛИНГ

ЈУЖНОАФРИЧКИ ГРАДИТЕЉ ЖЕЛЕЗНИЧКИХ ПРУГА РЕДОВНО ЈЕ ЗА ДОРУЧАК ЈЕО ПО 300 ОСТРИГА КОЈЕ ЈЕ ЗАЛИВАО СА 3 БОЦЕ ШАМПАЊЦА. ПОРЕД ТОГА ОН БИ СВАКОГ ДАНА ПОПИО ПО 100 БОЦА ПИВА.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

Možda ćete, mladiću, i postići velika dela, ali ovo vam neће poћи za rukom! — Obratio se na kraju predavanja profesor Pешl studentu druge године електротехнике у Граци чијој је примедби посветио цео час. — Покретати мотор наизменичном струјом исто је што и *perpetuum mobile*, немогућа идеја.

Међутим, професор Пешла се овог пута преварио. Јер 20 година касније подигнута је на Нијагариним водопадима прва у свету електрична централа која је користила систем наизменичне струје. Творац тог система био је нико други него некадашњи студент професора Пешла — Никола Тесла.

700

ПРОНАЛАЗКА

Зашто је комисија за гра
дњу ове централе између
више од 20 предлога при-
хватила баш Теслин?

До тада су постојале електричне централе које су употребљавале једносмерну струју и биле способне да дају енергију за осветљење и индустрију на простору од највише два километра у пречнику! Струја се достављала потрошачима помоћу бакарних проводника који су се налазили у водовима постављеним у земљи, па један део енергије није ни стигао до краја вода већ се уз пут, услед отпора проводника, претварало у топлоту.

Теслини мотори су употре-
бљавали наизменичну стру-
ју која се могла јефтино

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ СТВАРАО ЧУДА

★★

— Или ђресѡаниѡе да храниѡе јолубоѡе, или се иселиѡе — био је одлучан уѡравник хоѡе-ла »Сенѡ Реѡис«. И Никола Тесла се иселио.

преносити стотинама километара далеко. Најпре је централа на Нијагари снабдевала индустријски центар Буфало, удаљен 35 километара а нешто касније и Њујорк. То је само један део огромног проналазачког дела Николе Тесле: признато му је укупно 700 патената!

Кад би неко хтео да поброји све Теслине проналаске, било би му веома тешко: без његових мотора и

струје високе učestanosti moderna industrija ne bi postojala, svi osnovni radio-tehnicki uređaji su nje govori, on je pronashao radar punih 40 godina pre II svet skog rata, on je tvorca sistema za bežično upravljanje i davanje znakova u daljinu...

Како је све то Тесла постигао?

Još kao student prve godine, nesit znanja radio je neprekidno od tri časa u-

јутру до 11 увече и замало није упропастио здравље! Кад се опоравио од чудне болести од које су му сва чула постала преосетљива, наставио је по старом. И ка сније, кад је постао славан, радио је по тачно утврђе- ном плану.

На посао је долазио тачно у подне. Неколико минута пре тога секретарица је морала да замрачи његов кабинет јер није трпео сунчеву светлост. Готово редом

вно остајао је да ради до зоре. Тврдио је да су му три сата довољна за одмор. Два пута годишње спавао је по пет сати!

ШТЕТА

ШТО ЈЕ ТАКО

Наравно, сав овај фанатичан рад сам по себи не би много значео да иза њега није стајала изванредна Теслина способност понирања у суштину проблема.

Тесла није био само проналазач највишег реда већ и редак ум, човек изузетан у свему. Одличан математичар, знао је безбројне формуле напамет тако да се обично није морао служити приручницима. Сем матерњег српскохрватског, говорио је и писао енглески, немачки, француски, италијански и чешки. Знао је и мађарски а и латински довољно да чита класике. Ванредно добар стрелац, мајстор у билијару и шаху... Али, он је све ово напустио као бескорисну доколицу и посветио се искључиво науци.

Једном га је неки нови-
нар упитао зашто се није
женио.

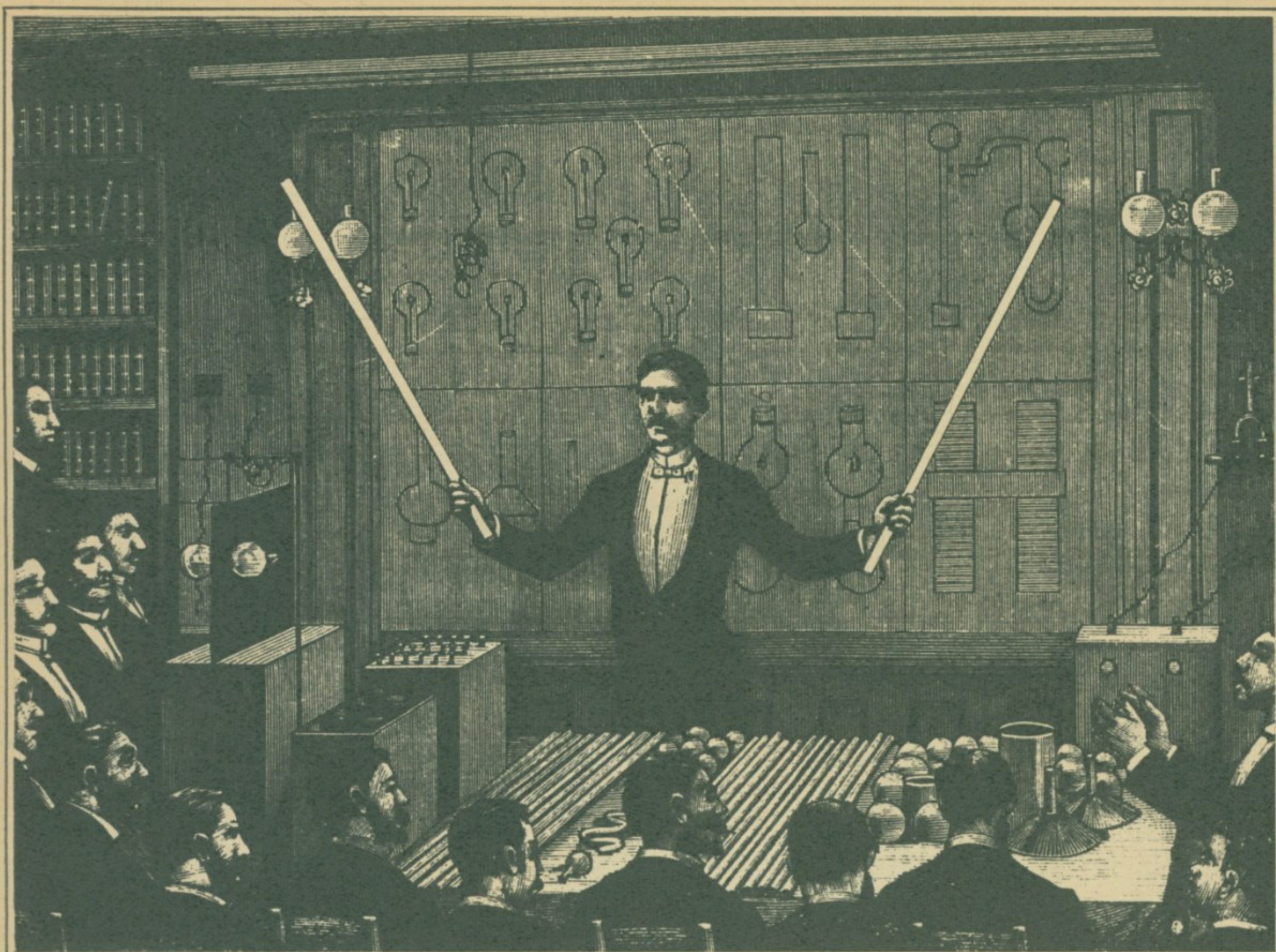
— Naučio sam da čitam život posvetim radu i zbog toga sam se odrekao ljubavi i društva dobre žene. I još mnogo čepa... Šteta što je tako: Ponekad se osećam vrlo usamljeno...

Тесла је стигао у Америку 1884. са само четири цента у џепу. У почетку, непуну годину, радио је код Едисона.

Тесла се дивио овом човеку који је са мало школе

Свако Теслино предавање било је историјски догађај, а свака демонстрација — изузетно узбудљива представа. Таква је била и она у Берлину 1894. којом је доказао да су његове струје високог напона, захваљујући великој фреквенцији, потпуно безопасне. Тесла је стао између двојице својих помоћника, од којих је сваки додиривао по један пол трансформатора. Када је, потом, испружио руке према њима, из прстију су почели да му избијају таласasti снопови љубичасте електричне ватре која је једном помоћнику захватила шаку, а другом чело. На ово је међу посматрачима завладала паника, али су убрзо видели да извођачима не недостаје ни лака с главе.

Помоћу специјалног трансформатора, Тесла је могао да произведе струју напона пола милиона волти и фреквенције од више хиљада периода у секунди, проузрокујући веома живописну појаву пражњења у отвореном простору или у цевима испуњеним ваздухом. На једној од демонстрација у Европи 1893. приказао је ово пражњење у цевима. За под и таваницу биле су причвршћене три метра дуге полуге повезане са половима трансформатора. Кад је Тесла унео цеви у поље између полуга, оне су одједном засветле читавом дужином, а да нису биле повезане ни са половима ни са трансформатором.

постигао толики успех у електротехници. Едисон, међутим, није стекао најповољнији утисак о Тесли. Ова два велика човека говорила су различитим техничким језиком. Едисон је припадао школи једносмерне струје, а Тесла школи наизменичне. Између присталица ове струје водио се прави рат.

ЕДИСОН СЕ НАСМЕЈАО

Кад је Тесла одушевљено описао свој вишефазни систем, на чијем је стварању и усавршавању радио још као млади инжењер у Будимпешти и Паризу, Едисон се смејао. Отворено је казао Тесли да га наизменична струја не занима и да она нема никакву будућност и да свако ко се њоме бави траћи време. Тесла је остао при своме, од заједничког рада није било ништа и они су се разишли заувек.

За Теслу је то значило да је остао на улици без посла. Почињу најдурњи дани у његовом животу. Морао је да ради као физички радник надничар. Ситније електричне поправке, па чак и копање јаркова уз надницу од два долара дневно, ето

то су били послови којих се прихватио.

Радећи тако на копању, у зиму 1887. упознао се са А. Брауном из Телеграфског друштва Западне уније који је заинтересовао неког свог пијатеља за његове планове и ускоро је Тесла добио лабораторију у истој улици где се налазила и Едисонова. Почела је велика трка: Едисон је већ славан, његове огледе финансира милионер Морган. Тесла је без потребног капитала. Едисон већ има центре у неколико градова, а његова једносмерна струја технички је једноставнија док је вишефазна далеко сложенија. Па ипак, Тесла је знао да баш у тој сложености леже неограничене могућности искоришћавања.

ЧУВЕНО ЦЕПАЊЕ УГОВОРА

Први се у Америци усудио да прихвати и подржи Теслин вишефазни систем инжењер Вестингхаус, и сам проналазач, иначе директор електричног друштва. Он је од Тесли откупио патент за наизменичну стру-

ју за фантастичну суму од милион долара!

Касније, је међутим, Вестингхаусово друштво западо у новчане тешкоће, па је цео подухват око даљег коришћења вишефазних струја дошао у питање. Једини излаз био је да се Тесла одрекне огромне суме — за сваку КС један долар — која му је према уговору припадала. Вестингхаус је стигао на тај непријатан разговор мало верујући у успех.

— Господине Вестингхаус, — рекао је Тесла пошто је саслушао извештај о ситуацији. — Ви сте се усудили да појете за мном када други нису имали храбрости... Користи што ће их цицилизација имати од мог полифазног система више значи за мене него новац који је у питању. Ево, овде је уговор, ваш примерак и мој. — Тесла је устао и оба поцепао. — Је ли то довољно?

Овим поступком био је запањен не само Вестингхаус већ и цела Америка. Не колебајући се ни тренутка Тесла се одрекао огромног богатства од 10 или можда чак 20 милиона долара само да би се његово откриће и даље примењивало.

Тесла је био и први научник који је одбио Нобелову награду 1912. године на коју би му сума од 20.000 долара — требало је да награду дели са Едисоном — и те како добро дошла. Он је

правио велику разлику између практичних проналазача и оних који проналазе нове принципе и зато је награду одбио.

ПРОМЕНЕ ЧАРШАВ!

Тесла је увек радио сам. Уз то није имао смисла за бизнис и рекламу, није волео гужву и публицитет. Радећи у земљи где је финансијски успех главна ствар, Тесла је често наишао на неразумевање, сам није хтео да се мења и прилагођава и како су године одмицале, све се више усамљивао. По мишљењу многих постао је прави чудак.

У избегавању друштва и додиром са људима почео је да претерује. Ишао је у крајност да би избегао руковање. Обично би руке стављао иза леђа чим би видео да му прилази неко ко намерава да се с њим поздраве. Био је то у ствари страх од бактерија који је потицао отуда што је Тесла у младости у два маха био тешко болестан, од маларије и колере.

Тако је у ресторанима где је стално ручавао имао засебан сто за којим нико други није послуживан. Чим би

ушао у трпезарију, келнери су хитали да промене столњак и поред тањира ставе два туцета салвета. Тесла би седео и сваки комад прибора и посуђа брицао салветом коју је затим бацао поред себе на под. Ако би на сто случајно слетела мува, тражио је да келнери одмах уклоне сав прибор и цео церемонијал изведу поново.

Па ипак, исти тај човек који се ужасавао невидљивих бактерија, држао је у својој хотелској соби, на ужас послуге, корпе с голубовима иако ове птичице не краси баш највећа чистоћа.

— Кад сам одлазио из родног Смиљана — рекао је једном — најтеже ми је било што морам да оставим своје голубове.

С ГОЛУБОМ НА ГЛАВИ

Једног дана 1912. позлило му је у кабинету. Био је уверен да се неће довући до свог хотела. Позвао је секретарицу.

— Госпођице, — изговорио је с напором. — Позовите хотел „Сент Реџис“ и потражите собарицу на 14. спрату. Реците јој да оде у собу господина Тесли и нахрани лепу голубицу са крилима светлосиве боје и да тако ради до моје даље наредбе. Поновите!

Сваког дана Тесла је хранио голубове на градским трговима и парковима. Пролазници су већ били навикли да у одређене сате виде високу прилику у црном каку стоји раширених руку а птице јој слећу на рамена, руке и главу.

Због голубова који су у великим јатима долетали на његов прозор, те стварали нечистоћу на згради као и унутра, Тесла је имао проблема са управом хотела. Из „Сент Реџиса“ морао је да се сели у „Пенсилванију“, отуда у „Клинтон“, па у „Њујоркер“ где је провео последњих 10 година живота.

Био се потпуно осамио. Свет га је готово заборавио, његове проналаске приписивали су другима.

Једини повод да се појави у јавности било је онда кад је у питању његова домовина Југославија. За време II светског рата позвао је на јединство исељенике свих народности говорећи мудро за себе:

— Поносим се српским именом и хрватском домовином. Није дочекао да види пропаст Хитлера коју је од самог почетка прорицао.

Умро је у јесен 1943. сам и заборављен у скромној собици њујоршког хотела одбијајући посету лекара. Голубови су још неколико дана долетали на његов прозор узалуд очекујући да се отвори.

В. С.

ДИКАН

и последње ФРРРУКЕ

ЧУВАЈ СЕ ЦАРСКИХ ШАЛА

РИМСКИ ИМПЕРАТОР ЕЛАГАБАЛУС ПУСТИО ЈЕ У СОБУ ПУНУ ГОСТИЈУ ЛАВА И — ЗАКЉУЧАО ВРАТА

Хетитски цареви најлепше су се одмарали гледајући отровне змије како се увијају око тела смелих играчица

Једног јутра пре 2000 година велики караван запрежних кола зауставио се на узвици са које су се у даљини видели обриси седам римских брежуљака.

— Пред нама лежи град над градовима! — свечано је изјавио вођа каравана Паулус Супербус, — Шта мислиш, Лео, хоће ли нас тамо послужити срећа?

Стари лав звани Лео само је зевнуо.

Ухваћи бика за ројобе!

Римљане је зачудила појава Паулуса Супербуса јер су им укротитељи звери обично долазили из Сирије и са Истока. Али, чувени дресер из оближње Галије (данашња Француска) припремао им је још веће изненађење. У римску арену која је дотад знала само за крволочне борбе гладијатора

и покоље он је ушао ненаоружан а са својим животињама опходио се стрпљиво и са пуно љубави и разумевања.

Игре и борбе са животињама старог су датума и разни народи су на разне начине уживали у њима. Хетитски владари у Турској, познати као неуморни освајачи, волели су још пре 3000 година да се одморе и предахну уз смеле и веште играчице којима су се огромне змије увијале око тела док су оне играле уз лагани ритам музике. Змијама су, по свој прилици, претходно уклањане отровне жлезде али им је ујед и без тога био опасан.

Стари Крићани такође су волели опасност. На једној зидној слици у велелепном дворцу у Консосу на Криту приказани су младићи и девојке како прескачу бика који јуриша право на њих држећи се за његове ројове. Овај опасан спорт подсећа на шпанске кориде само што Крићани нису проливали крв животиња. Циљ

забаве није била смрт мада се често догађало да неко од смелих бораца настрада. Никакво чудо јер су ројови бика оштри као игле.

Мајмунски шрио

Докони цареви и краљеви волели су, као по неком договору, да се окружују дивљим животињама. То је била корисна мода јер су звери, на њихов најмањи миг, скакале на нежељеног госта а, осим тога, владар окружен лавовима и тигровима остављао је утисак снаге и моћи. Тако је око палате злогласног римског императора Нерона шетало мноштво младих снажних лавова који су подгревали његово осећање величине и, што је још важније, својим страшним изгледом приморавали оне који би са злим намерама кренули цару да још једном размисле да ли ће наставити пут.

Римски војсковођа и државник Марко Антоније покушао је да изазове дивљење размажених грађана Рима и на тај начин што се сам издавао за укротитеља. Једном се, по повратку из Помпеје, провезао Улицом слободе у колима која су вукли лавови. Лавови су режали, народ је бежао у паници. Разуме се да је лавове кротио неко други а не Антоније који је био исувише заузет ратовањем.

Са сваког свог похода Антоније је доносио по неку ретку животињу. Највећи успех постигао је са 3 мајмуна са Гибралтара које је обукао у римске аристокра-

те и „научио“ их да „свирају“. Ефекат ове музике био је, вероватно, тешко подношљив за уво али надобудна римска господа, то нипошто нису хтела да признају. Напротив, тврдили су да у овој свирци уживају — по свој прилици у музику се нису разумели ништа боље од веселог мајмунског трија.

Цар Елагабалус, који је владао само четири године, отишао је још даље па је у свом врту, осим многобројних лавова, држао и једног 5 метара великог крокодила. Невоља је била у томе што је Елагабалус, сматрајући себе необично духовитим и умним човеком, често збијао неслане шале. Једном је, док су његови гости по римском обичају слатко спавали после обилне позбе, пустио у собу лав а — закључао врата.

Несрећни гости, када су се пробудили и угледали звер како шета и злослутно режи, нису показали нимало омисла за хумор. Настала је неопсива гужва и сви покушаји императора да их умири и убеди да је животиња сасвим питомо остали су узалудни. Гости су се разбежали проклињући час када им је пало на ум да се друже с хировитим царем.

Слон Карла Великог

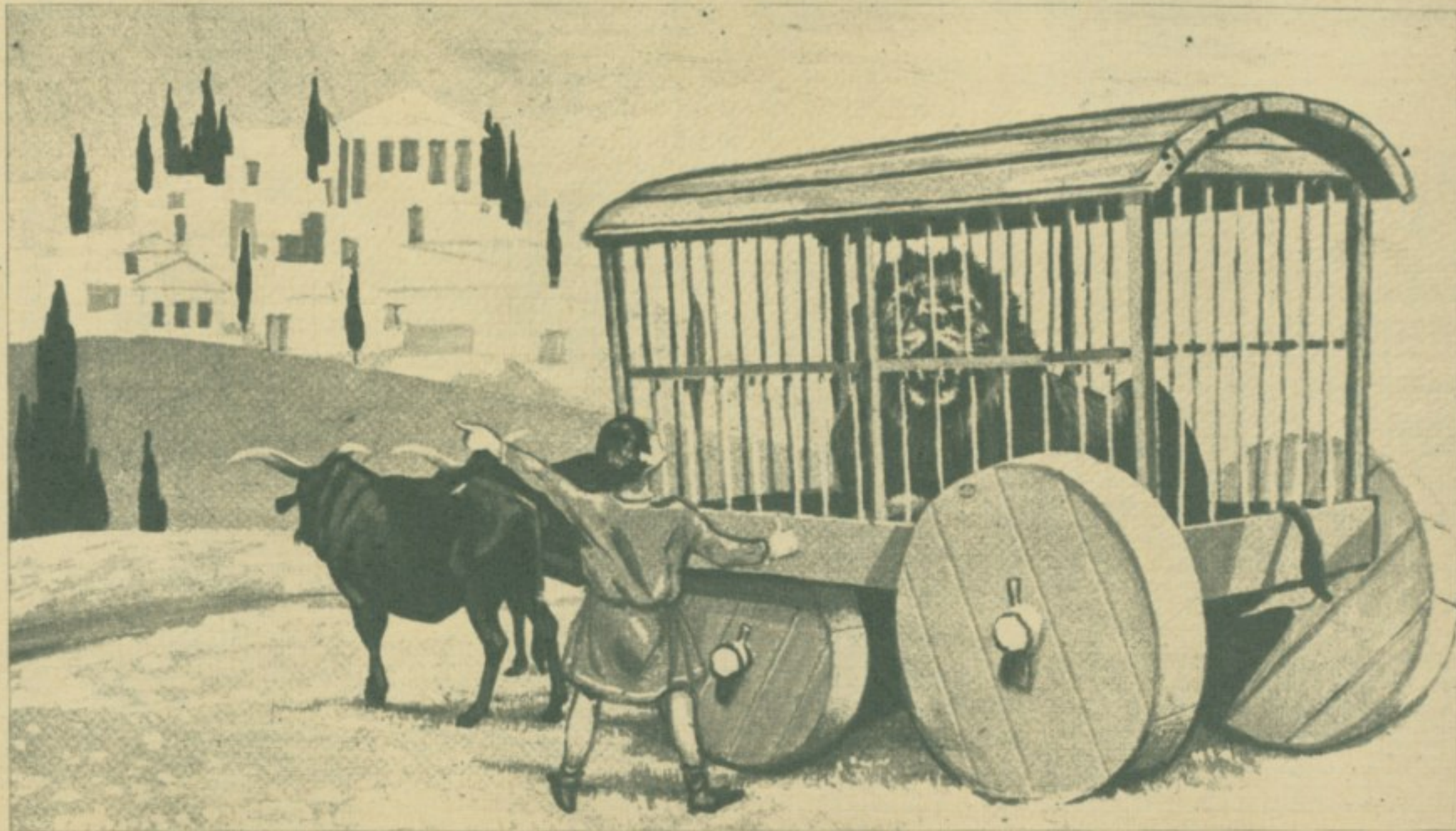
До животиња се, иначе, све теже долазило пошто су масовно тамањене у борбама с гладијаторима. Ловци су зато, у потрази за новим примерцима, залазили све

дубље у Африку. Тако је једна Неронова експедиција отишла Нилом чак до Етиопије али је тамо наишла само на трагове слонова и носорога који су, вероватно, побегли осетивши њихов долазак.

Због тога се, силом прилика, обичај чувања звери постепено гасио да би са сломом Римског царства сасвим ишчезао. Било је све мање тако богатих људи који су себи могли да дозволе ову врсту забаве а Средњим истоком завладали су Сарацини и обуставили продају лавова и тигрова Европи.

Ипак, било је изузетака. Славни франачки краљ Карло Велики одржавао је пријатељске односе са још чувенијим багдадским калифом Харуном ал Рашидом и два владара су по тадашњим обичајима, често измењивала поклоне. Међу „чудима Истока“ којима је калиф обасипао краља нашао се једног дана и огроман слон по имену Абул Абас. Слон је убрзо постао љубимац читаве франачке државе тако да су сви били ожалосћени када је угинуо, ненавикнут на хладно и влажно поднебље.

Европљани су временом навикли да држе мирољубиве животиње — псе, мачке и птице — до којих се лакше долазило, а дивљим зверима су се дивили у зоолошким вртovima. Изгледа, међутим, да се историја понавља — последњих година у светским метрополама могу се набавити пуме, леопарди, тигрови, за „приватну употребу“. Ове животиње су припитомљене али редовно на улицама изазивају панику мада их поносни власници, сасвим по пропису, шетају на ланцу. П. С.

Лав Лео и његов укротитељ Паулус Супербус запањили су Рим.

У Будимпешти је 1908. године одржан међународни конгрес против двобоја

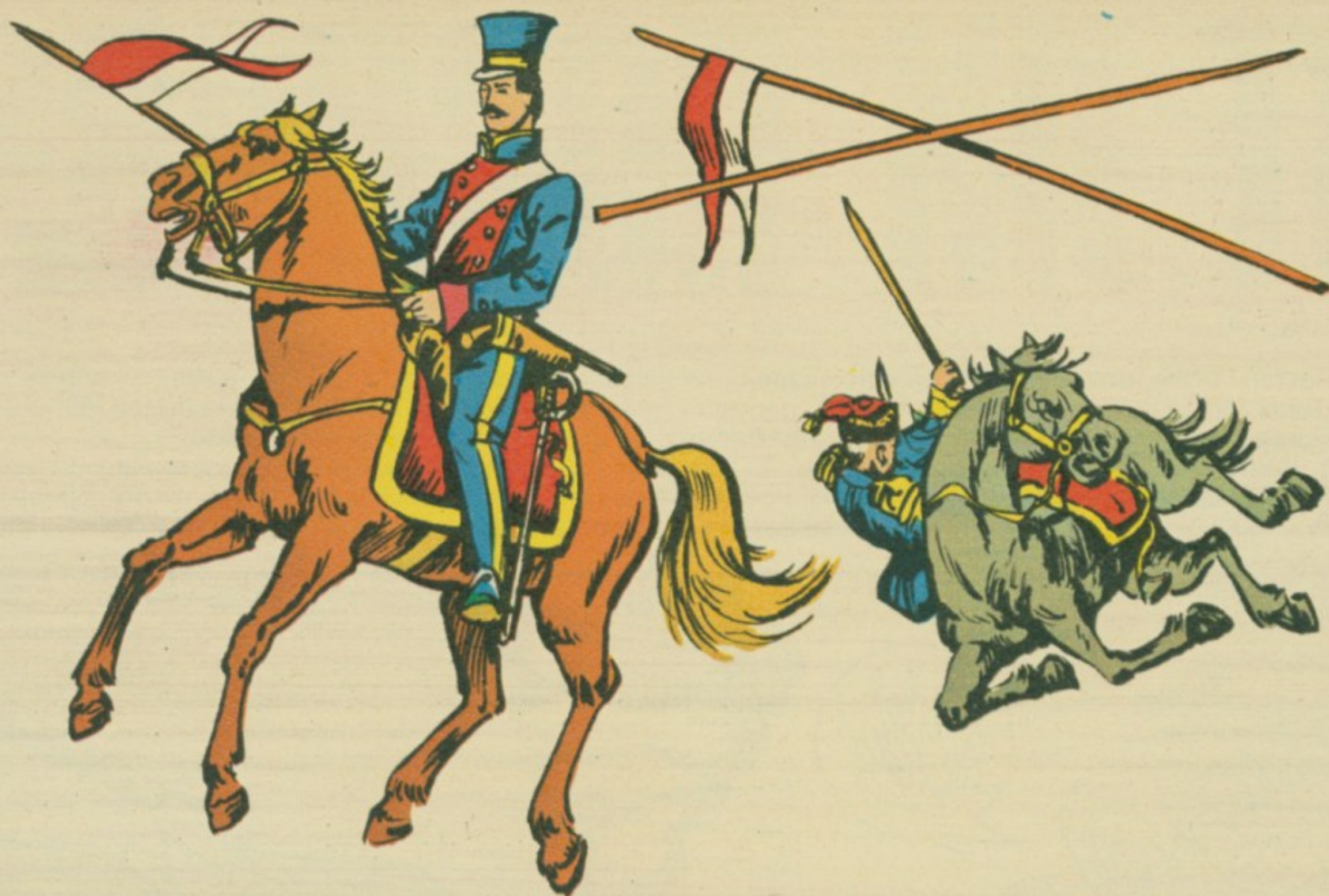
КАУБОЈИ — Амерички Дивљи запад остао је у историји забележен по изврсним револверашима. У двобојима су одлучивали делићи секунде а побеђивао је бржи револвераш. Због тога на кратким пробама Дивљег запада натписи следеће садржи не нису били никаква реткост: „Овде лежи Ал Смит који није довољно брзо извукао колт“; „Молите се за душу Френка О'Харе који је погрешно нанишанио једини пут када није пребало“; „Овде најзад лежи у миру Фред Доналдон који ни коме није давао мира“.

СТУДЕНТИ — У Будимпешти је 1908. године одржан међународни конгрес против двобоја који су све више узимали маха, нарочито међу студентском омладином. У Немачкој је, због учествовања у двобоју, могла да се изгуби служба или чин у војсци а у неким земљама дуели су забрањени под претњом стројних казни и до 30 година затвора. То ипак није утицало да се број двобоја смањи — током читавог XIX и прве половине XX века они су били свакодневна појава и велико зло. Славни немачки канцелар Ото фон Бизмарк уживао је, као студент, репутацију неустрашивог дуелисте.

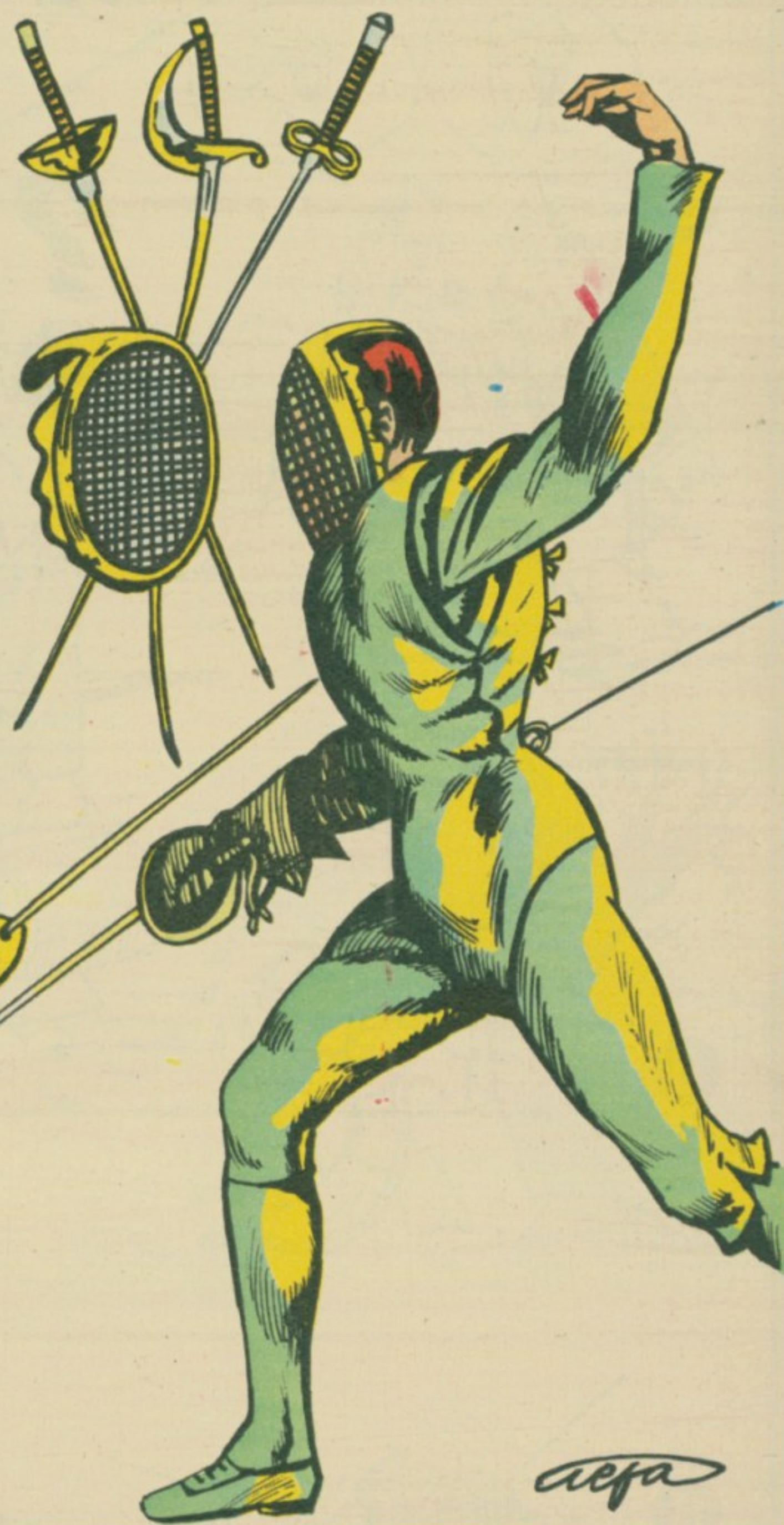
У ЗОРУ — Тском XIX века двобоји се настављају несмањеном жестином. Пошто су у готово свим земљама забрањени, обично се одржавају у рану зору у некој шуми изван града уз обавезно присуство сведока — секунданата — и лекара. Оружје је бирао изазвани а ко ће први повући ороз одлучивала је коцка. У једном таквом двобоју погинуо је 1837. славни руски песник Пушкин изазвавши љубавника своје жене сина холандског агашеа Дантеса. У двобоју је страдао и познати руски књижевник Љермонтов кога је цар по казни послао на кавкаски фронт. Њега је у дуелу убио официр Мартинов.

КНЕЗ МИЛОШ — Кнез Милош је уживао у ипри цилитом — дрвеним штапом незашиљена врха дугачким од 75 сантиметара до 2 метра. Једном је, међутим, бацајући цилит несрећно пао у поток заједно са захукталим коњем кога није могао да заустави. Од тада се кнез мудро одрекао сличних забава и мегдана. Игра цилитом заузимала је значајно место на двору у Цариграду где су приређивани прави турнири. Цилит су радо бацали и неки султани. Овај спорт забрањено је Мехмед II 1826. године јер су се често догађали несрећни случајеви.

ЦРНОГОРЦИ — Није било виђенијег Црногорца који није имао бар десетину мегдана. Мегдане су најчешће делили са Турцима али и између себе, због увреде части и окаљаног образа. Познат је двоструки мегдан сердара Јола Пилетића када је, било му је само 17 година, убио два Турчина да би осветио смрт брата. Марко Миљанов ишао је у Подгорицу на ноге Јусуф-бега да би га изазвао на мегдан али му овај није изашао, као ни Омер-паша Латас кнезу Данилу.

ВИТЕШКЕ ИГРЕ — Љубичевске игре које се сваке године одржавају у Пожаревцу једини су остатак витешких двобоја код нас. Љубичевски двобоји вођени су на коњима а противници су гађали један другог дрвеним буздованима. Било је забрањено гађање у главу пошто се радило о спортским играма. У Турској се задржало та козовано цилитање — бацање цилита — као народна игра и забава. У Јапану се и данас одржавају борбе бамбусовим мачевима, у Италији постоји витешка борба и трка, такозвани Сијенски палио. Све ове игре су чисто спортске и традиционалне а победници добијају награде и почасне титуле.

МАЧЕВАЊЕ — И данас постоје двобоји али као спортска дисциплина која се зове мачевање. Међународна мачевалачка организација основана је 1930. године а Мачевалачки савез Југославије 1928. у Новом Саду. Мачевање се први пут појавило на олимпијским играма у Атини 1896. године. Такмичења се одржавају са три врсте оружја: флоретом, мачем и сабљом. Циљ у борби флоретом, лаким оружјем са челичном оштрицом на чијем је врху метална куглица, је да се постигне што више „дубода“. Сабљом се у спортском мачевању удара оштрицом, односно страном.

ЗНАТЕ ЛИ ПОСЛОВИЦЕ?

Наш илустратор је нацртао осам пословица, односно изрека, у слици али без речи. Ваш задатак је да на дописници напишете како тачно гласи свака од ових осам пословица. Да бисмо вам олакшали задатак рећи ћемо вам да изрека под бројем 4. гласи: СВИ ПУТЕВИ ВОДЕ У РИМ! Ви напишите одговоре и на осталих едам.

Дописницу с одговорима, купоном и читко исписаном својом адресом пошаљите ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ, 11001 Београд, п. фах 124 до 1. маја ове године.

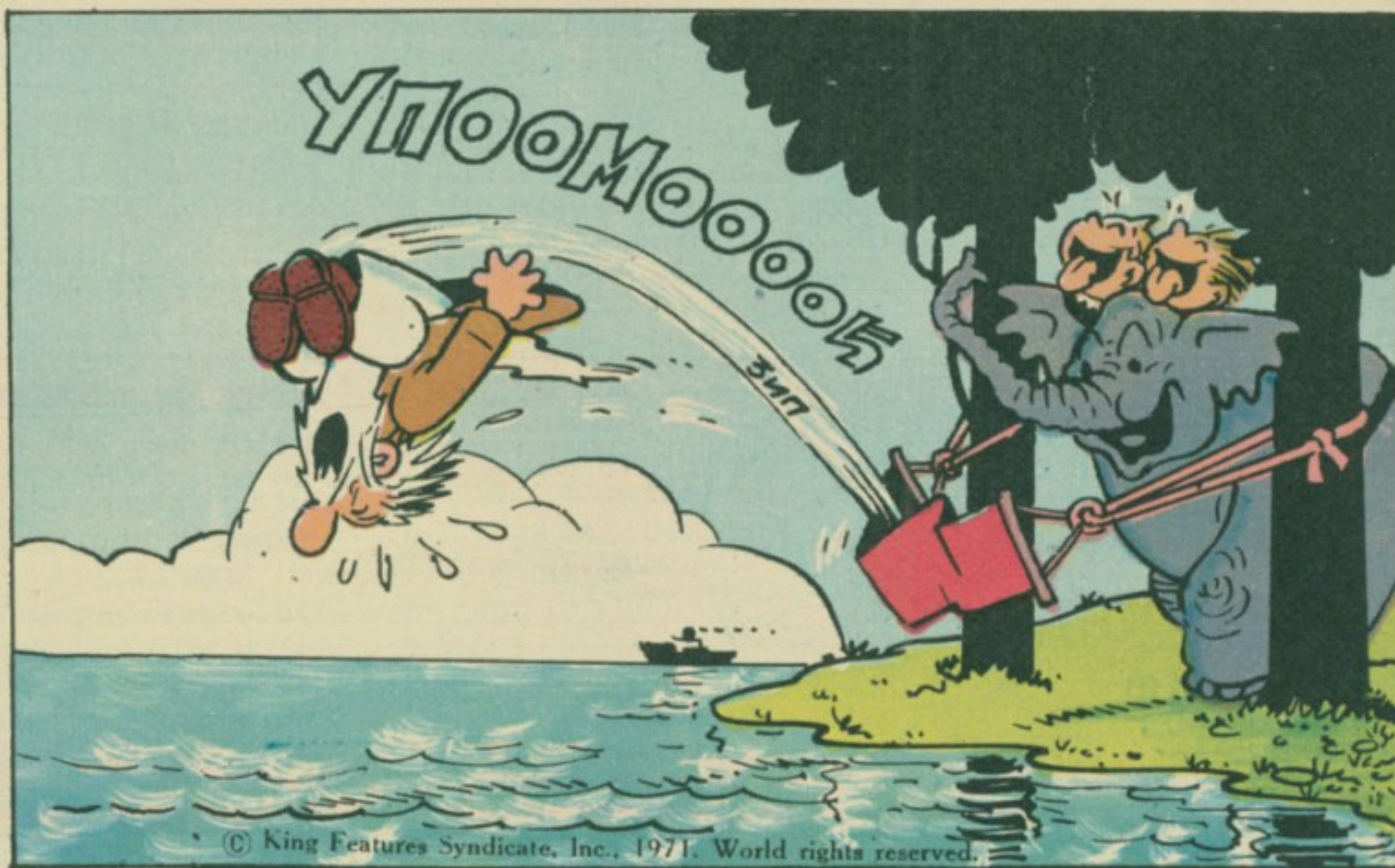
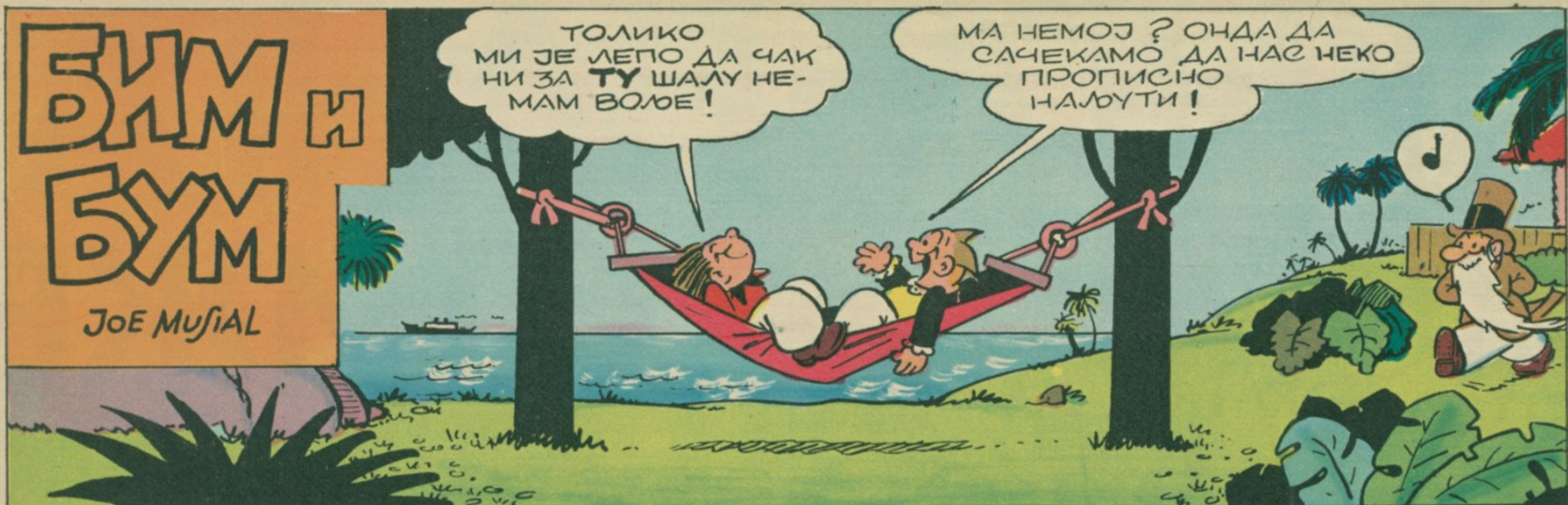
Међу онима који буду тачно написали објашњење свих осам цртежа-пословица извући ће се на срећу имена добитника следећих пет награда.

НАГРАДЕ:
5 ДЕЧЈИХ ЕНЦИКЛОПЕДИЈА
LAROUSSE

(Издање „Вука Карацића“). Уз сваку Дечју енциклопедију дајемо по једну књижицу Народних пословица.

БУНГА-БАНГА СТИЖЕ

Урнебес је почео већ на железничкој станици Педингтон у Лондону . . .

Фебруара 1910. године највећи део моћне британске флоте налазио се у заливу Вејмут у Ламаншу. У то време Велика Британија била је на врхунцу своје моћи, енглески краљ Едвард VII владао је готово половином света а стуб Британске империје, њен понос и дика, била је ратна морнарица, она иста која се тренутно одмарала у Вејмуту. Усидрена флота пружала је величанствен приказ и — велики изазов за познатог шљивџију из енглеског високог друштва Вилеама Хораса де Вер Кола који је одмах одлучио да предузме нешто велико.

ДРУГОВИ ВИРЦИНИЈЕ ВУЛФ

Како је Вилем Кол био човек пун идеја, пало му је на памет да организује свечану посету Њихових височанстава абисинских принчева британској флоти и одмах се бацио на посао. „Принчеве“ је потражио међу такозваном златном младежи Лондона којој је и сам припадао, групом веселих младића и девојака из најчувенијих породица. Одлучио је да Њихових височанстава буде четири сматрајући да мањи број не би оставио ефектан утисак док би већи направио збрку и изазвао сумњу.

Као први „принц“ ангажовања је млада двадесет осмогодишња списатељица Вирцинија Вулф која је касније постала једно од најзначајнијих имена енглеске књижевности између I и II светског рата. Вирцинија Вулф је 1941. године, на вр-

хунцу славе, извршила самоубиство. У доба „посете принчева“ она је била безбрижна девојка са много духа и смисла за шалу. Кол јој је дао принчево име Санганга.

Данкан Грент, чувени млади сликар и дизајнер, такође је оберучке прихватио улогу абисинског принца. Њему је Кол дао име Мендакс, што на латинском значи лажов. Познати спортиста Ентони Бакстон постао је принц Макалин а млади бриљантни правник Гај Ридли принц Микаил Голен. Свиту су комплетирали брат Вирциније Вулф у улози Немца, преводиоца са амхарског језика којим су „говорили“ принчеви и сам Вилем Кол као уважени државни подсекретар маркиз Херберт Чамли.

Пошто су улоге подељене, група се упутила у Британски музеј да би добро проучила језик и одећу Абисинца а сам Кол преузео је обавезу да се обавести да ли неко од официра из Штаба флоте у Вејмуту случајно не говори амхарски. То би, у ствари, представљало највећу препреку остварењу плана. На његову велику срећу не само што нико од официра није говорио амхарски већ очигледно нико није имао појма којим се језиком уопште говори у Етиопији (Абисинији).

ОФАРБАН У ПЛАВО

Затим је предузимљива група набавила необичне шарене костиме налик на одећу арапских шеика. Одређеног дана у рану зору приступили су маскирању: лица и руке намазали су там-

ним теном, залепили су бркове и браде, ставили свилене турбане. У жару припрема „принчеви“ су заборавили да доручкују па је ускоро почела да их мори глад. Кол и Вирцинијин брат, једини који нису морали да се маскирају, били су неумољиви — нису им дозволили да ставе у уста ни трunku хране да не би случајно покварили шминку.

Тако је изгладнела екипа кренула за Вејмут. Уз пут су, сасвим случајно, сазнали нешто што је могло да им поквари читав план — да је официр задужен за обезбеђење штаба у Вејмуту близак рођак Вирциније Вулф. Кол је, међутим, био уверен да Вирцинију, онако намаскирану, не би препознала ни рођена мајка, а што се тиче њеног брата, он је био тако успешно офарбан у плаво и прерушен у Немца да је вероватноћа да га неко идентификује била равна нули.

ПОТПИС МАЈОРА ХАРДИНГА

Урнебес је почео већ на железничкој станици Педингтон у Лондону где је Кол, у улози маркиза Чамлија, протествовао код шефа станице што Њиховим височанствима није приређен одговарајући дочек. Не срећни шеф станице, бесан на Министарство што га није на време упозорило о високим путницима, сместа се побринуо да организује комитет за дочек принчева и да се композицији за Вејмут прикључи специјалан вагон предвиђен за путовања чланова краљевске куће.

Док је воз лагано напуштао станицу Педингтон носећи високе госте у посету флоти, један од Колових пријатеља послао је, по договору, хитан телеграм првом адмиралу британске флоте у Вејмут обавештавајући га о предстојећој посети абисинских принчева. Телеграм је носио потпис маркиза Хардинга, подсекретара у Министарству иностраних послова.

НЕЧУВЕНО НЕЗНАЊЕ

На железничкој станици у Вејмуту принчеве је очекивао мали одбор за дочек који је организовао градоначелник. Ову почаст принчеви су елегантно избегли изговарајући се журбом и одмах похитали у луку где их је чекао адмиралски чамац. Свита је пуном брзином кренула на састанак са британском флотом.

На адмиралском броду „Дреднот“ дочекали су их посторојени адмиралци, капетани, посада и почасна чета. Оркестар Краљевске ратне морнарице интонирао је химне. Вилем Кол, односно државни подсекретар маркиз Чамли једва се уздржавао од смеха. Јер, немајући при руци химну и заставу Етиопије, оркестар је свирао химну Занзибара чија се застава свечано вијорила истакнута уз британску. Њихова височанства су читаву ствар примила мирно и достојанствено не показујући ниједним гестом да су увређена овим „нечувеним незнањем“.

Маркиз Чамли је, у име Министарства иностраних послова, извршио представљање краљевских посетилаца. Измењене су уобичајене

учтивости, први адмирал се трудио да изузетним понашањем прикрије забуну због слабог познавања амхарског језика којим су принчеви међусобно чаврљали. Најзад су високи гости поведени у разгледање „Дреднота“ што је присутном официрском кору и морнарици пружио прилику да учествују у чудном ритуалу. Сваки пут када би им официр задужен за упознавање принчева са бродом показао нешто занимљиво, Њихова височанства елегантно су дизала руке к небу и са пуно дивљења узвикивали распеваним гласом: „Бунга-банга, бунга-банга!“

ПРИНЦ КРИЈЕ ПРОФИЛ

Време је у разгледању брода брзо пролазило. Најзад је откуцало 17 часова, доба које је у Енглеској светиња. Тада се у сваком британском дому пије чај па ни флота није изузетак. Али, на ужас изгладнелих принчева, маркиз Чамли дискретно је дао до знања домаћинима да високи гости, из верских разлога, узимају

На бриџанском адмиралском броду »Дредној« абисинске ђринчебе дочекали су ђосђројени адмирали, кађђђани, ђосага и ђочасна чеђђа. Њихова височансђђа јегђа су се уздржала да не ђрасну у смех

У ВЕЈМУТ

храну само два пута дневно па им, према томе, не треба служити закуску. Уста сувих од жеђи принчеви су ужагеним очима посматрали маркиза како с офици- рима пијуђка чај и у сласт једе разне ђаконије.

Када је закуска завршена, док су гости свечано ступа- ли на командни мост брода, изненада се појавио официр чијег су се присуства сви највише плашили — главом и брадом рођак Вирђиније Вулф! Угледавши необичне посетиође официр се није ни најмање збунио али је ђмес- та почео да фиксира Вир- ђинијиног брата да би нај- зад упитао „маркиза“:

— Опростите, сер, можете ли ми ређи ко је овај чо- век?

Не усуђујући се ни да га погледа Кол је промрљао:

— То је немачки преводи- лац Њихових височанстава!

— Шта кажете! — дрек- нуо је официр — Немац на нашем ратном броду!?

Адмирал је брзо умирио узбуђеног официра, високи гости су одахнули и висета је могла да се настави.

Последња неприлика до- годила се у тренутку опра- штања са гостољубивим до- маћинима. Једном од прин-

чева одлепио се леви брк па је читаво време морао да крије леви профил док је руком гладио место са кога је део бркова отпао. Тако су Височанства напу- стила флоту, укђцала се у воз и кренула натраг у Лон- дон.

РУКАВИЦЕ ОД СИВЕ ЈАРЕВЕ КОЖЕ

У возу, чим су остали са- ми, принчеви су почели да урлају од глади енергично захтевајући од Кола да им како зна и уме обезбеди не- што за јело и пиће. У томе је нарочито упоран био принц Макалин који је не- двоумислено обећавао мар- кизу да ће, у недостатку других спортских справа, вежбати мишиће на ђему.

Кол, међутим, не би за- служио име најпознатијег шалђивђије читаве Британи- је да се тек тако повлађио и попуштао свакој претњи. Он се спремно сагласио са захтевом Њихових висости и у Радингу затражио да се воз заустави и принчевима донесе јело. Гладни принче-

ви наравно, нису чули када је Кол тихо обавестио ше- фа станице да дворски оби- чаји забрањују сервирање хране абисинским принче- вима уколико келнери не носе на рукама рукавице од сиве јареће коже.

Усплахиђени шеф стани- це алармирао је градоначелника, овај полиђију, па је читав град дигнут на но- ге да се нађу рукавице од сиве јареће коже. После ду- жег тражења — за то време воз је стајао у станици ван свих редова вожње на очаја- ње путника, принчева због глади а осталих због закаш- њења — нађене су несрећне рукавице и Височанства су најзад добила вечеру. То им је био први оброк тог на- порног дана.

ПУКЛА ЈЕ БРУКА

По доласку у Лондон Кол није губио време већ је сме- ста о читавом догађају оба- вестио штампу приложивши и фотографије које су сни- мили званиђни фотографи британске флоте за време ове „државне посете“.

Већ следећег дана, чим су изашла јутарња издања но- вина са великом вешћу на првим странама, подигла се узбуна. Парламент се прет- ворио у разбојиште у коме је влада оптуживала опози- цију за подмукла подмета- ња, а опозиђија владу за неспособност да луку у ко- јој се налази језгро британ- ске флоте обезбеди и учи- ни неприступачном за не- позване. Јер, грмела је опо- зиђија, као што су ушли Кол и „абисински принче- ви“, исто тако у луку су се могли увуђи и сви шпијуни овог света!

Скотланд Јард, са своје стране, није могао да објас- ни како то да нико није био обавештен о кретању специјалног воза са абисин- ским принчевима по градо- вима Енглеске. Адмиралитет од силне бруке није смео ни да писне. До највеће сме- јурије дошло је, међутим, тек неколико дана касније када се сазнало да је кажњен је- дан прави принц, иначе о-фицир британске флоте, син принца Луиса Батенберга, члана Краљевског дома, за- то што је својим чамцем пресекао пут адмиралском чамцу који је превозио „Њи- хова височанства“!

Д. А.

Вриђога

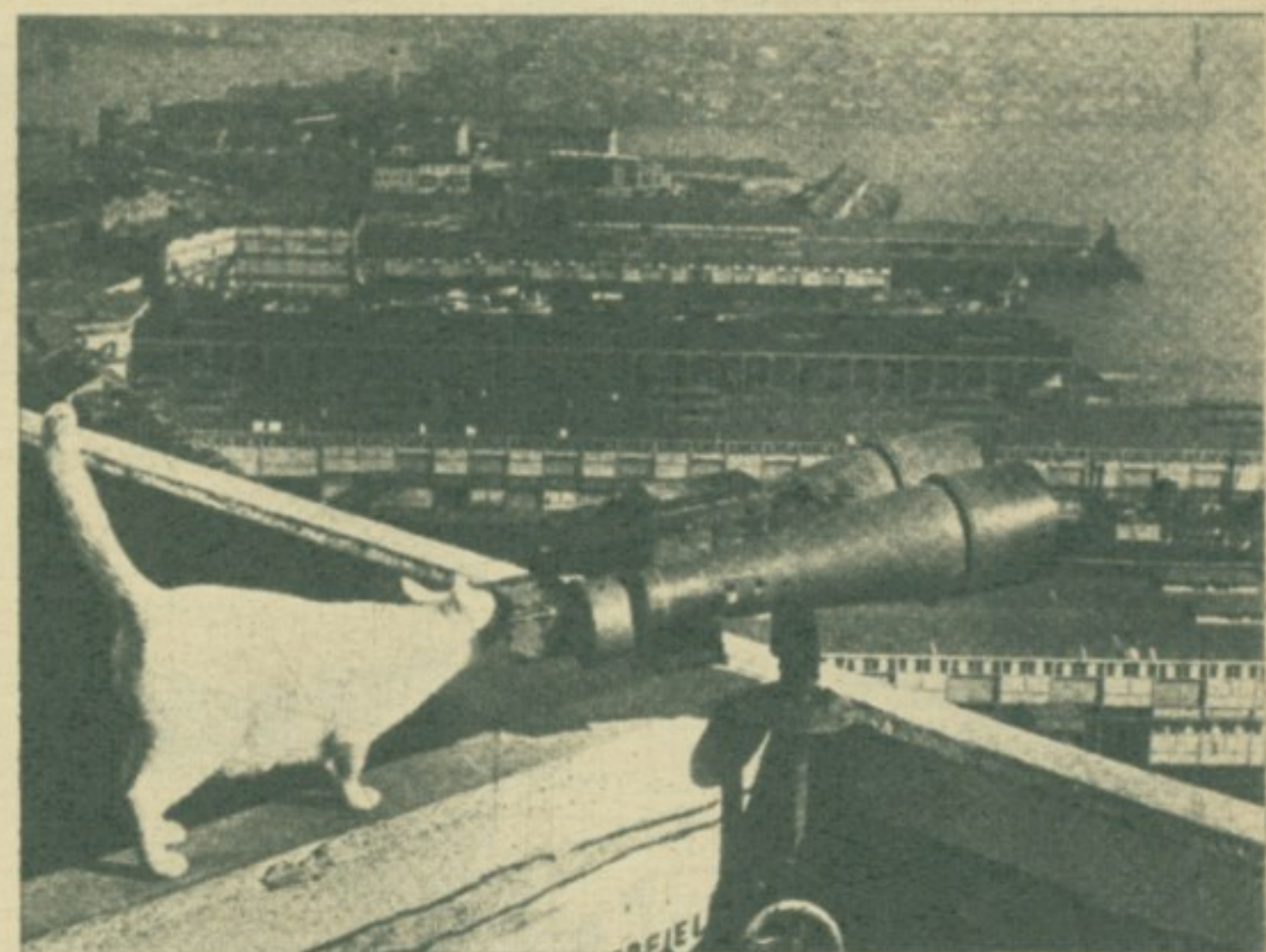
ПРВИ СУСРЕТ

Пас је пришао да изблђза види шта се то креће по поду собе која је дотле била његово неприкосновено царство. Не, он ту живу лоптицу неће дограти и смр- вђи зубима. Можда ће је само окренути шапом да испи- та каква је на другој страни. То је, уосталом, сасвим природна радозналост која се јавља код свих животиња принуђених да живе у истој заједници.

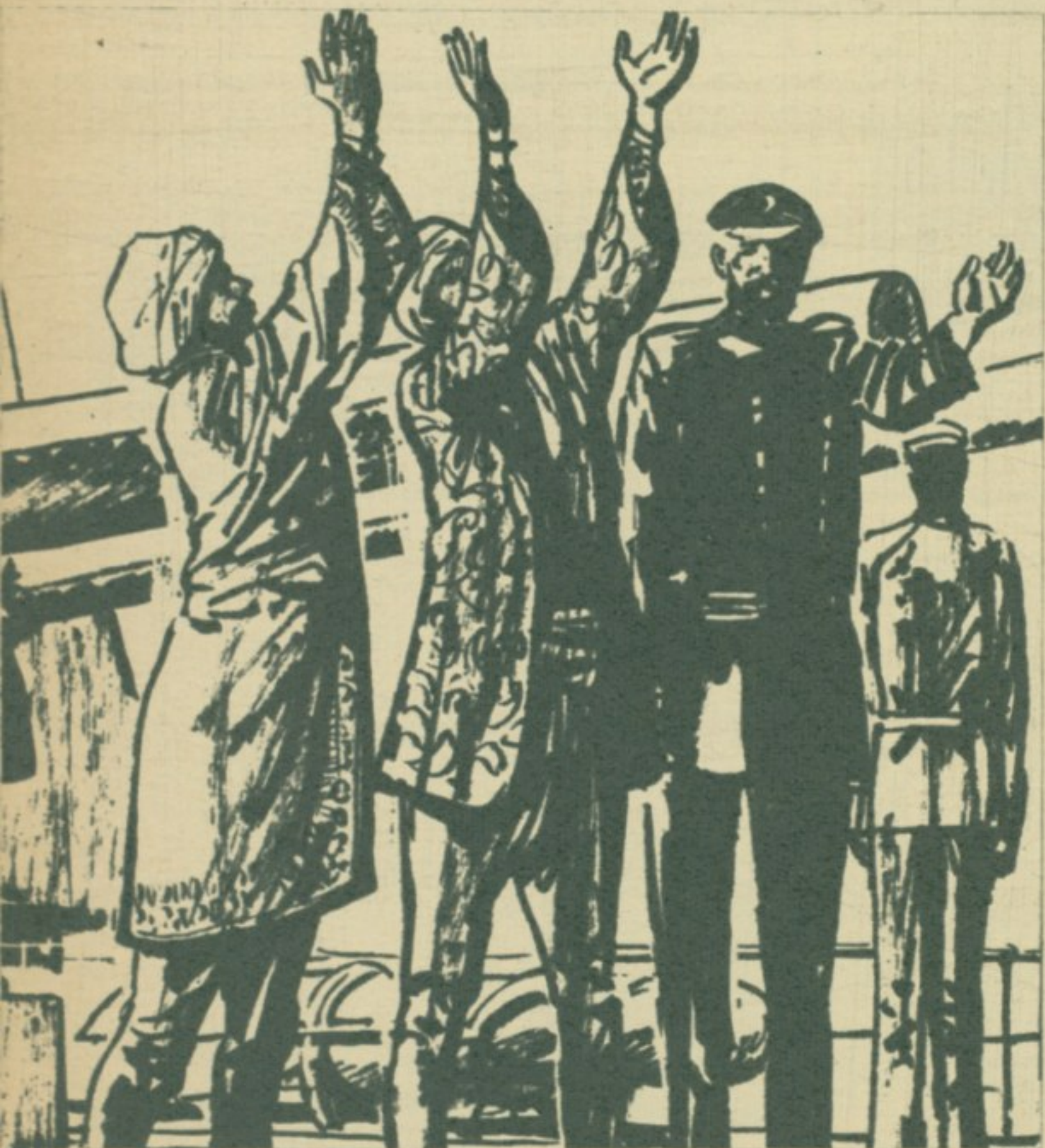
ОДМОР ПОСЛЕ ИГРЕ

Мала лама Анди и Вок, пас клемпавих ушију, живе на једној хађијенди у Јужној Америђи. Иако је Вок двоструко старији, њих двоје су нераздвојни другови у игри. Кад се сђи натђче и наскачу, одмарају се зајед- но, главу уз главу.

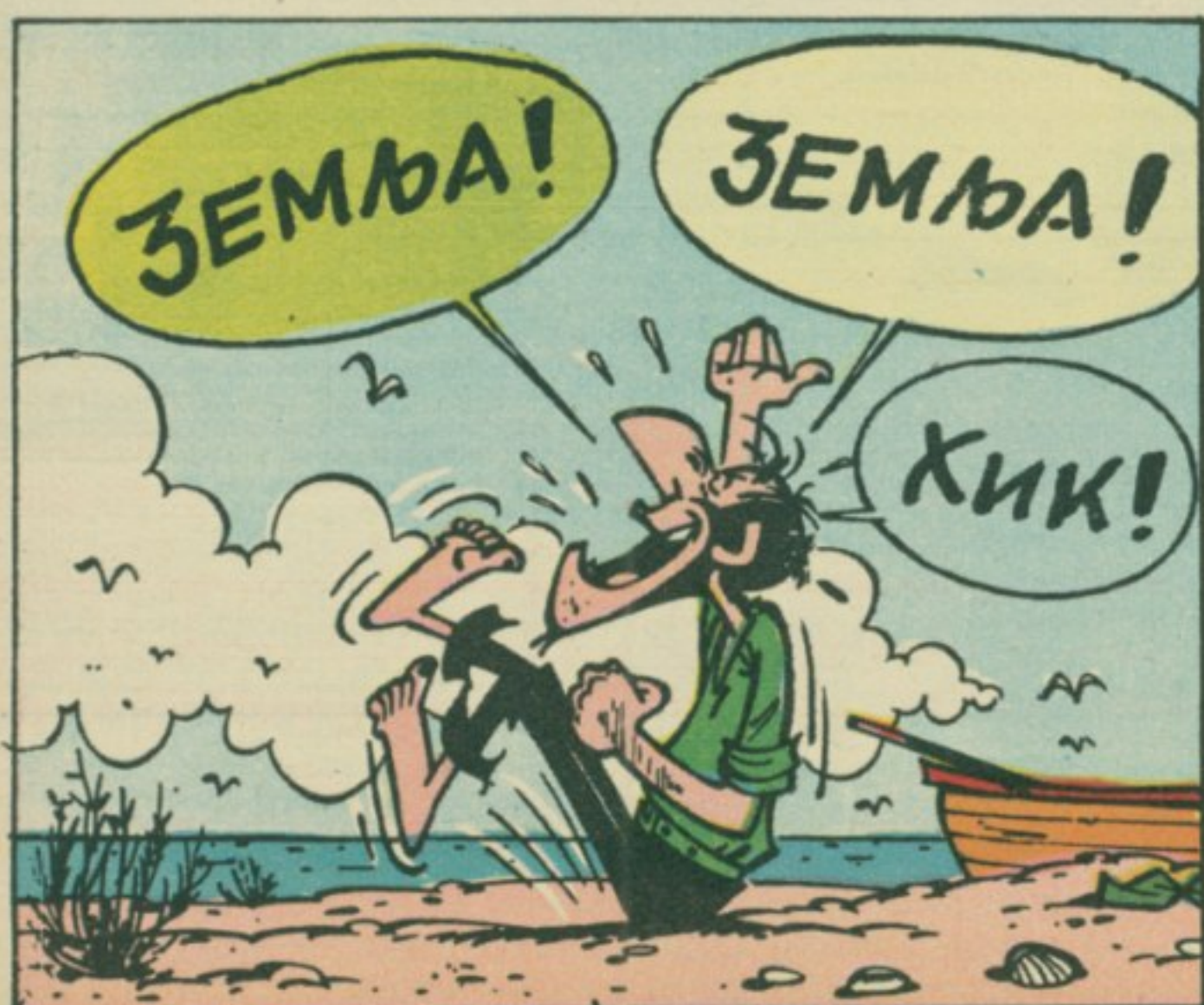
НА ОСМАТРАЧНИЦИ

Са висине од 86 метара мачак Ворђ пажљиво прати улазак великог прекоокеанског брода у аустралијску луку Сиднеј. Ворђ очекује туристе јер од њихових „при- лога“ живи и он и његова породица настањена на врху једног од стубова ђиновског моста у луђи. За туристе је Ворђ права атрађђија јер, поред тога што је његова мачија породица једна од ретких које се не држе дома- њег опњишта, изводи праве вратоломне скокове скачући са једне гвоздене пречке моста на другу.

Њихова височанства дивила су се на свој необичан начин свему што би им показали.

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

МИГУЕЛ СЕРВАНТЕС

БЕЗ РУКЕ — Чувени јунак романа Дон Кихот од ла Манче био је племић с мало земље и много витештва и топлот саосећања за људе који пате. Сличан је био и његов творац Мигуел Сервантес де Сааведра. Рођен је 1547. у Алкала де Хенарес у Шпанији и отац је желео да Мигуел постане лекар или свештеник. Он је, међутим, био сањар кога је срце вукло књижевном стварању и поезији. Али, његови први покушаји нису имали успеха и, када се нашао без пребијене паре, морао је да ступи у војску. Учествовао је у бици код Лепанта 1571, у окршају изгубио руку и добио надимак који ће га пратити читавог живота — Богаљ са Лепанта. Четири године касније лађу којом се враћао у Шпанију напао је чувени гусар Арнаут Маније, све путнике заробио и одвео у Алжир.

МИЛОСТ ЗА ХРАБРОГ — Бунтовни Сервантес није се мирио с ропством и упркос мукама које су чекале ухваћене егунце одлучио је да побегне. План је сковао са још 14 Шпанаца: требало је скупити новац за откуп једног од њих а тај би затим отишао у Шпанију, набавио бродић и вратио се по остале. Робови су откупили неког Вијану али је он ухваћен при повратку, док се Сервантес с друговима укрцавао. Сервантес је изјавио да је он наговорио остале да беже и замолио Арнаута да казни само њега. Гусара је задивила толика храброст и — опростио му је! Сервантес је после тога бежао још 4 пута. Најзад је његова мајка скупила откуп од 500 златника и послала га Арнауту. Сервантес се 1580. вратио у домовину. Једино благо биле су му драме „Живот у Алжиру“ и „Нуманција“.

У ЗАТВОР ЗБОГ ДУГА — По повратку Сервантес покушава да живи и издржава породицу пишући комедије. Личности тих комедија су мали обични људи, бунтовни и сиромашни, и то се не допада размаженој шпанској публици. Због тога Сервантес диже руке од писања и постаје агент за набавку жита и уља за војску. Године 1594. Сервантес је порезник у Гранади. Он те послове мрзи и у слободном времену пише драме за своју душу. Тако је настало око тридесетак драмских дела али ни она, ни пасторални роман „Галатеа“ још не казују о Сервантесовој обдарености која ће га ставити у ред најславнијих писаца свих времена. У међувремену његови дугови расту, повериоци га јуре и, најзад, допада затвора. Тада га и црква искључује из редова својих верника.

ПРОТИВ ВЕТРЕЊАЧА — У затвору у Севиљи Сервантес почиње да пише роман „Дон Кихот од ла Манче“, највеће дело шпанске књижевности. „Дон Кихот“ је у ствари сатира и обрачунавање с преживелим светом заглупљујућих витешких романа без икакве вредности али, пре свега, општељудска прича о човеку који се сам и голорук бори за истину и правду и прскаче у помоћ невољницима. Дон Кихот, витез тужног лика, лута Земљом, бори се с ветрењачама, у ствари непријатељима које не може да победи јер је свет тако начињен. Он је унапред осуђен на пораз и зато се и данас, више од 300 година касније, за сваког човека који се бори за нешто немогуће, за сваког племенитог занесењака, каже да је Дон Кихот. Сервантес је умро 1616. године.

РИП КИРБИ

ОПКЛАДА

БАЦИ РЕВОЛ-
ВЕР И ДАЈ
ТУ ЏЕП-
НУ
ЛАМПУ!

САД СЕ ОКРЕНИ...
ДА ВИДИМО
КО НАМ ТО
НОЋУ ДОЛА-
ЗИ У РО-
СТЕ!

ГИЛА ПУС!
ПА ТИ СИ ОНАЈ
КОЈИ ЈЕ ЈА-
ВНО ДА ЈЕ
НАШАО
СЛУПА-
НА КО-
ЛА!

ГИЛА! ЈЕ Л' ТО
ОН ДОБИО ИМЕ ПО
ОНОМ ЧУДОВИШНОМ
ПУШТЕРУ
ИЛИ...

JOHN
PRENTICE
1-6

ШТА
ЗНАЧИ
ОВО, ГИ-
ЛА?

НИСАМ НИШТА
ЗЛО НАМЕРАВАО...
САМО МИ ОВДЕ
НЕ ВОЛИМО
СТРАНЦЕ!

ПА
ПОСЛЕ
КАЖУ
ДА СА-
МОЊА
ОПЛЕМЕ-
ЊУЈЕ!

СКУВАЈ КАФУ, ДЕС-
МОНДЕ! ТРЕБА
ДА ПОРАЗГОВА-
МО С ГИ-
ЛОМ!

ИЗВО-
ЛИТЕ,
ПОС-
ПОДИ-
НЕ!

СТО МУ
ПРОМО-
ВА... КАК-
ВА УСЛУ-
ГА У ПУС-
ТИ-
ЊИ!

JOHN
PRENTICE
1-7

ПА...КАО
ШТО СУ И
НОВИНЕ
ПИСАЛЕ...
ЈА САМ
ЛУТАО
ПУСТИ-
ЊОМ И
НАЛЕ-
ТЕО
НА ОВУ
ОЛУПИ-
НУ...

И
НИКАД НИ-
СИ ВИДЕО ДЕ-
ВОЈКУ КОЈА
ЈЕ ВОЗИ-
ЛА КО-
ЛА?

ЈОК!
КО ЗНА
КОЛИКО
СУ ТУ ДУГО
СТАЈА-
ЛА!

СВИ-
ЋЕ!

ДА, ДЕСМОНДЕ!
НАДАЈМО СЕ ДА
ЋЕ МАЛО ДНЕВ-
НЕ СВЕ-
ЛОСТИ
ПАСТИ
И НА
ОВАЈ
СЛУ-
ЧАЈ...

НЕ ВРЕДИ ВАМ ТО,
МИСТЕР КИРБИ!
ПОЛИЦИЈА ЈЕ
ДАВНО СВЕ
ТО ПРЕТРА-
ЖИЛА...

САМО
ГУБИТЕ
ВРЕМЕ...КО
ШТО ГА И
ЈА ГУБИМ
ТРАЖЕ-
ЊИ ЗЛА-
ТО...

ГИЛА, УЧИНИ
МИ УСЛУГУ! ПО-
МОЗИ ДЕСМОНДУ
ДА СПРЕМИ
ДОРУЧАК!

ИМА ОВ-
ДЕ НЕ-
ШТО ВЕ-
ОМА ЗА-
НИМЉИ-
ВО!

JOHN
PRENTICE
1-10

Гласај за омиљеног јунака ЗАБАВНИКОВА НАГРАДНА АНКЕТА

МОЈИ
ОМИЉЕНИ
ЈУНАЦИ

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

СТРИП У НАСТАВКУ:

ДА НЕ

1. Направи топ-листу својих 5 најомиљенијих јунака из стрипова које доносимо у додатку (Фантом, Рип Кирби, Делта 99 итд.).

2. Слагаш ли се да понекад донесемо стрип који је занимљив а дугачак у два наставка као што је случај са Рипом Кирбијем у овом броју?

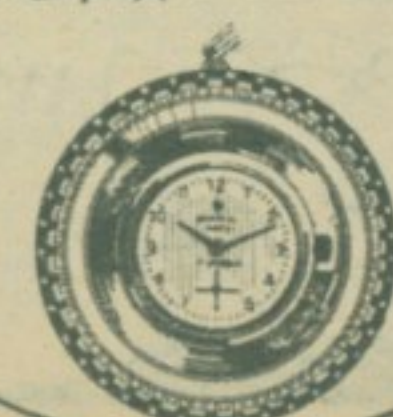
Своје омиљене јунаке упиши на приложени купон а за стрип у наставку само заокружи одговор који желиш: да или не. Купон са одговорима залепи на дописницу и пошаљи у ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд п.фах 124, до 1. маја ове године.

Међу свим примљеним одговорима извући ће се на срећу имена добитника следећих награда:

НАГРАДЕ:

I НАГРАДА: мушки часовник и
IV остале награде: часовник-привесак

ПРИНЦ ЖАБА

У ТО ДАВНО ВРЕМЕ ЧУДА СУ БИЛА ОБИЧНА СТВАР И У БАГАДАДУ СЕ НИКО НИЈЕ ЧУДИО КАД БИ УГЛЕДАО ЛЕТЕЋИ ЋИЛИМ ИЛИ ДУХА ИЗ ЛАМПЕ.

ЗБОГ ТОГА СЕ НИ ВЕЛИКИ ВЕЗИР ИЗНОГУД НИЈЕ ИЗНЕНАДИО КАДА МУ СЕ, ДОК ЈЕ ЈЕДНОМ РАЗМИШЉАЈУЋИ ШЕТАО ПО ПОЉУ...

НЕМА ДРУГЕ! МОРАМ ПОСТАТИ КАЛИФ УМЕСТО КАЛИФА!

...ЈЕДАН ЖАБАЦ ОБРАТИО ЉУДСКИМ ГЛАСОМ:

О, ПЛЕМЕНИТИ ГОСПОДИНЕ! ПОЉУБИ МЕ!

ГОСПОДАРУ! ЧУЈЕШ ЛИ ТИ ОВО? ЕВО ТУ... КРАЈ ТВОЈИХ НОГУ!

ПА ШТА? ЗАР ТРЕБА ДА СЕ ЗАУСТАВИМ УВЕК КАД МИ НЕКА ЖАБЕТИНА ПРЕЂЕ ПУТ?!

АЛИ ЈА НИСАМ ОБИЧАН ЖАБАЦ, О ПЛЕМЕНИТИ ШЕТАЧУ! ЈА САМ ЛЕПИ ПРИНЦ, КОГА ЈЕ ЗЛИ ЧАРОБЊАК ЗАЧАРАО! САМО МЕ ПОЉУБАЦ МОЖЕ ОСЛОБОДИТИ ЧАРОЛИЈЕ!

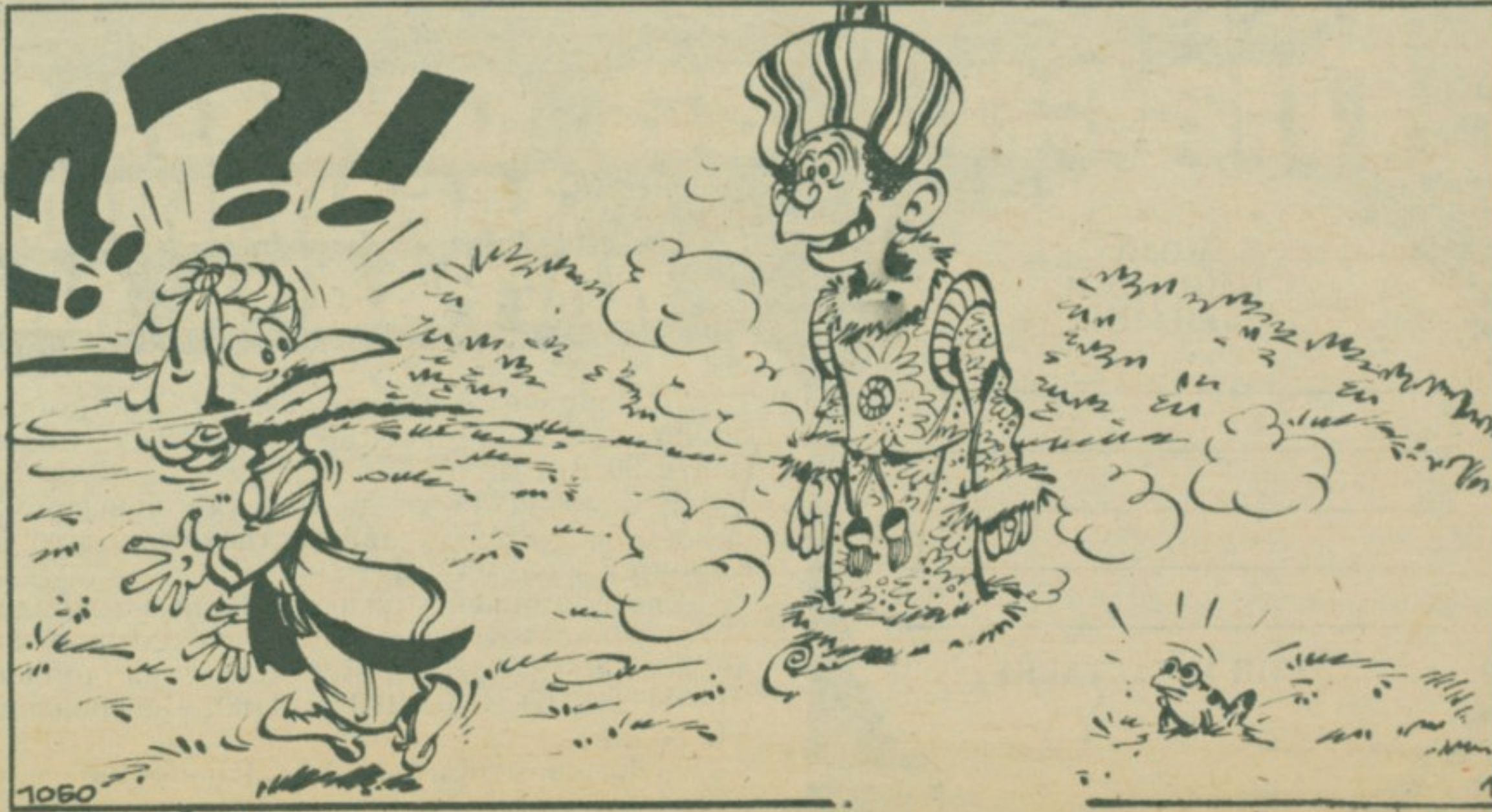
ГОСПОДАРУ! ОВАЈ ЖАБАЦ МЕ ЈЕ ДИРНУО ДО СУЗА!

ДРАГИ МОЈ ДИЛАТ ЛАРАТЕ, ЦЕНИМ ТВОЈА ПЛЕМЕНИТА ОСЕЋАЊА АЛИ ТИ ЗАБРАЊУЈЕМ ДА ПРЕТЕРУЈЕШ!

ЈА... ИПАК ЋУ ПОЉУБИТИ ОВОГ... ЖАПЦА!

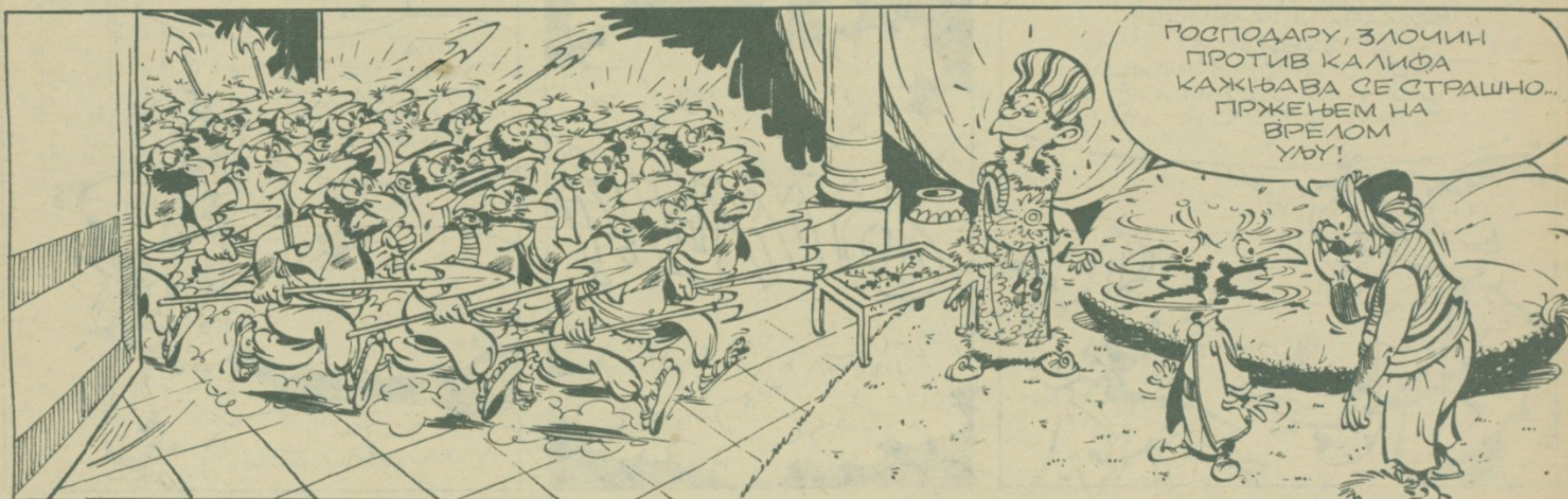
УОСТАЛОМ, КО ТИ ГАРАНТУЈЕ ДА ЈЕ ПРИНЦ ЛЕП! ЈА НЕ ВЕРУЈЕМ...

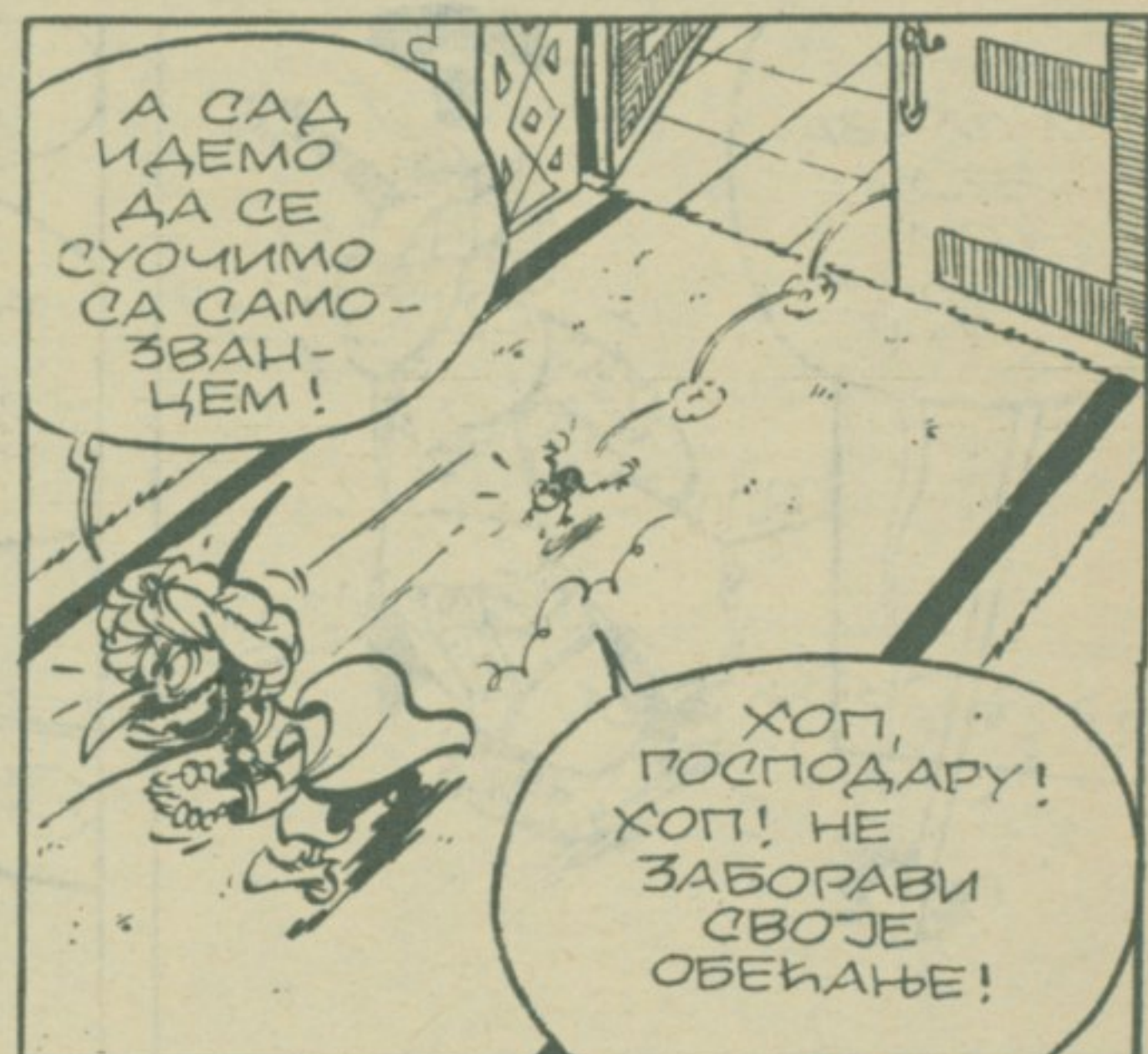
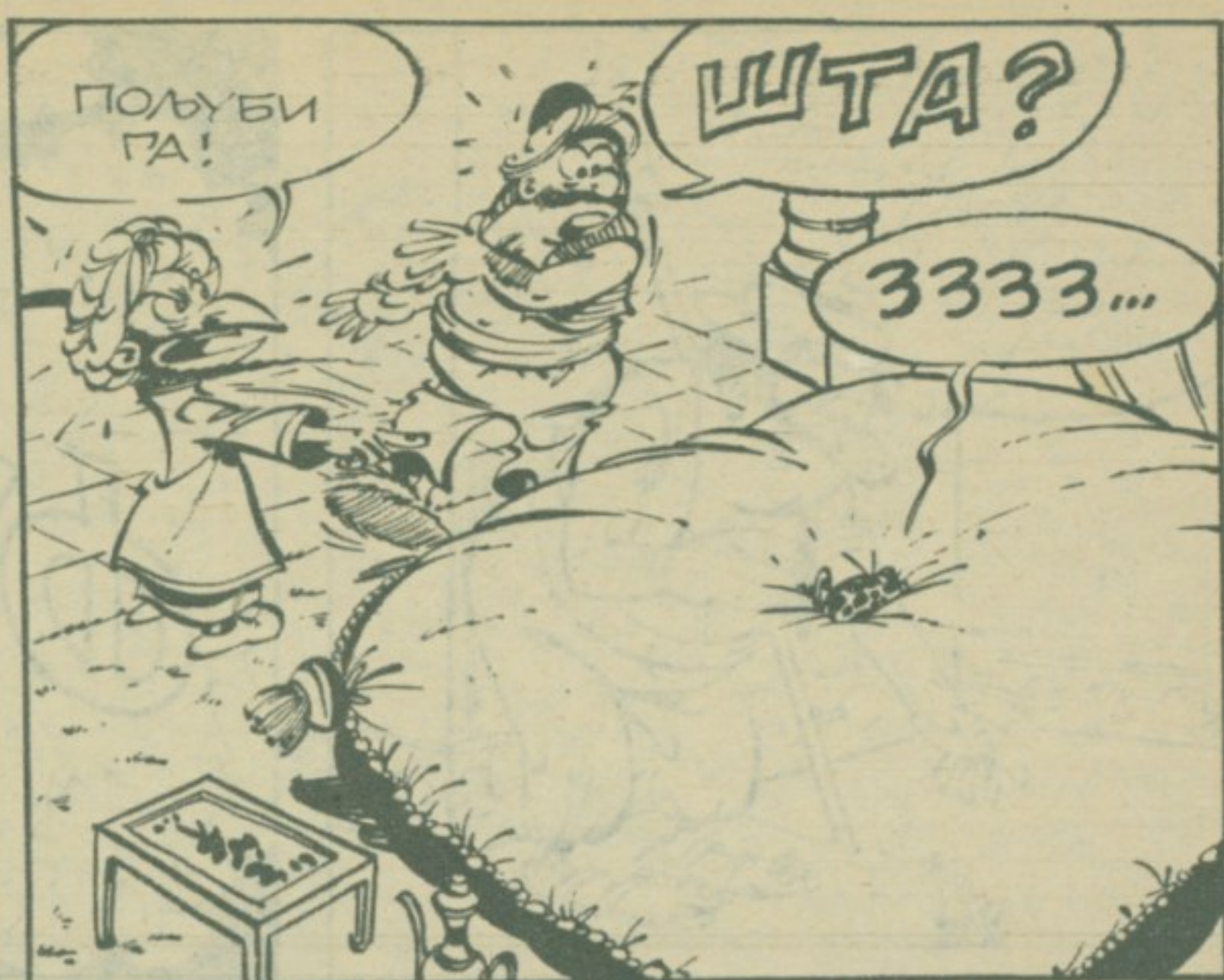

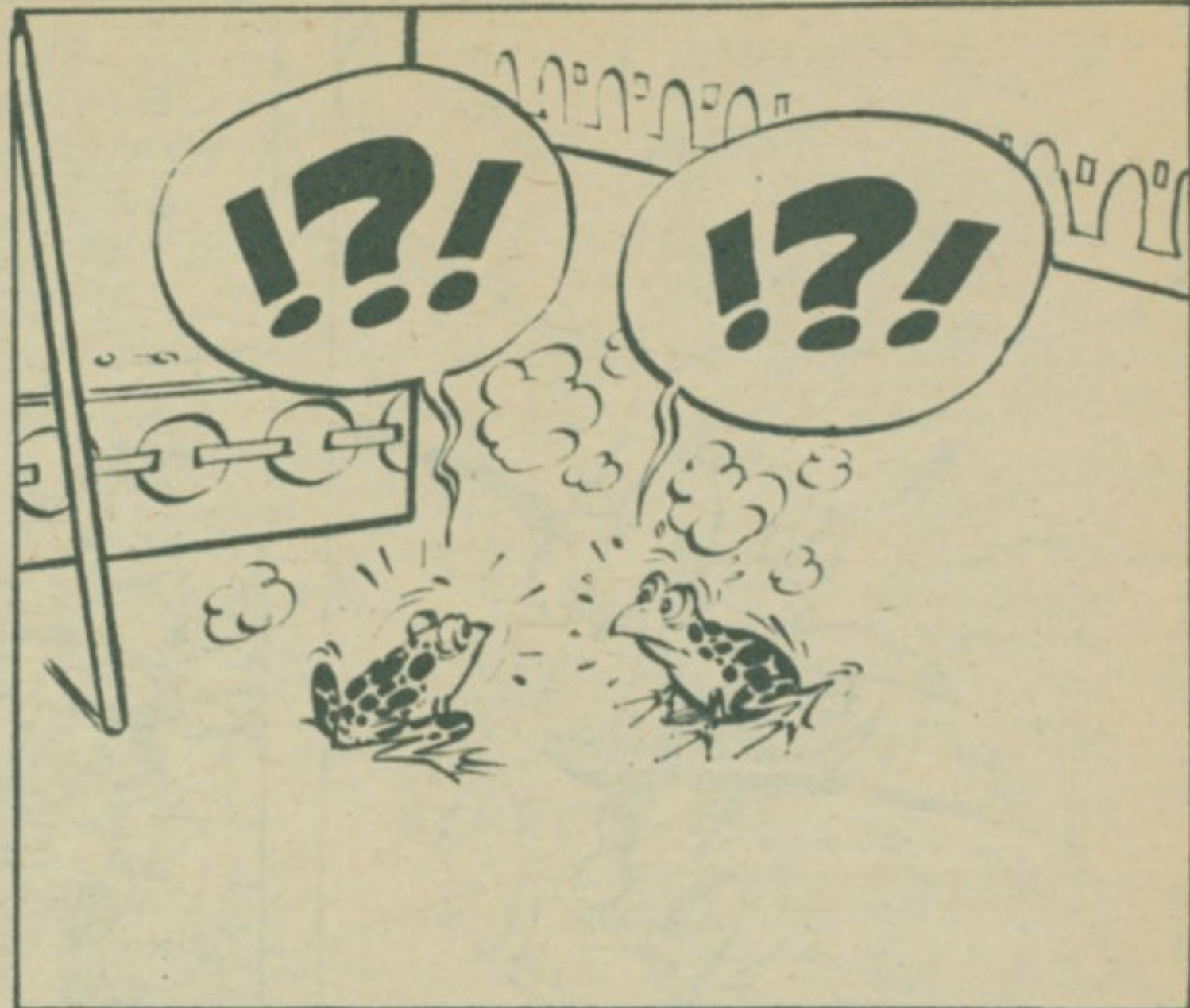

КРАЈ

ПОПАЈ

By
Bud
Agendorf

ПОПАДУ,
КОШТА ЛИ
ТЕ МНОГО.
МОЈЕ
ИЗДРЖА-
ВАЊЕ?

МА ЈОК!
ТИ СИ
ЈЕФТИН!

СВЕ ДОК СЕ
ТАКО ВУЧЕШ НА
КОЛЕНИМА НЕ МО-
РАМ ДА ТИ КУ-
ПУЈЕМ ЦИ-
ПЕЛЕ!

KA!KA!

ШТО ЈЕ ТО
СМЕШНО,
УЈО!

XA!
XA!

KA!

КАД БИХ
ИМАО
МИЛИОН...
ПОКАЗ'О
БИХ ЈА
ЊИМА!

КУПИО БИХ ЦЕЛУ
ВОЈСКУ ПА ЈЕ ПОС-
ЛАО НА ДУДУЛЕТА...
ЗАТО ШТО МИ
СЕ СМЕЈЕ!

И ПОПАЈУ КУ
ПОКАЗАТИ! КУПИ-
КУ БРОД
СТО ПУТА ВЕ-
ЋИ ОД
ЊЕГОВОГ!

И БАКА МИ СЕ СМЕЈА-
ЛА... ЗА ЊУ ЋУ КУПИ-
ТИ РАКЕТУ... ПА ЋУ
ЈЕ ПОСЛАТИ НА
МЕСЕЦ!

ЗАШТО
СИ
ТАКО
БЕ-
САМ ?

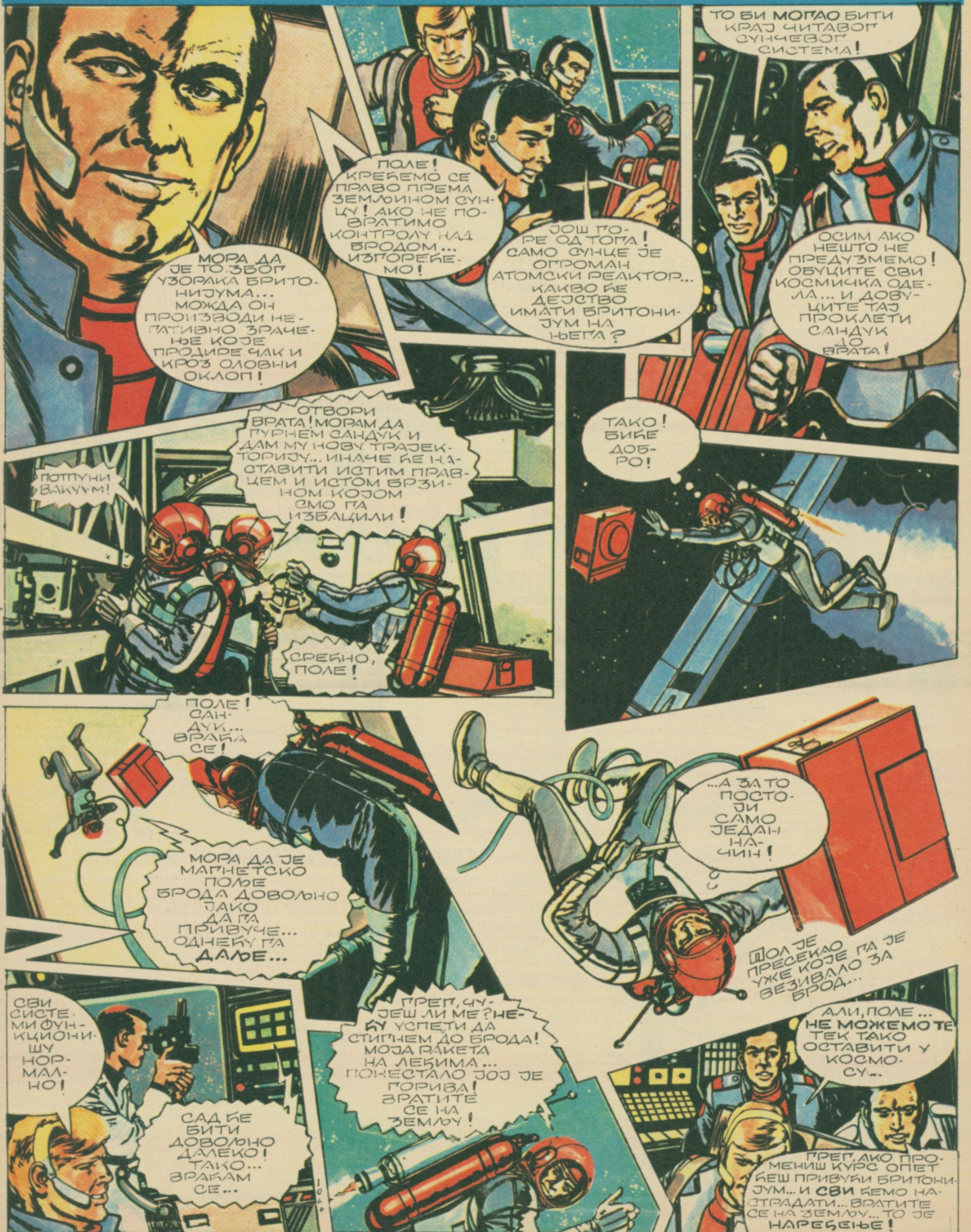
СВИ МИ
СЕ КОД
КУБЕ
СМЕЈУ
ШТО НЕ
УМЕМ
ДА ХО-
ДАМ!

ЕВО
ТИ
ДИНАР.
ДА СЕ
УТЕ-
ШИШ!

ПЛОП!

ИХ! КАД БИХ ИМАО ЈОШ ДЕВЕТ
СТОТИНА ДЕВЕДЕСЕТ ДЕВЕТ ХИ-
ЛАДА ДЕВЕТ СТОТИНА ДЕВЕ-
ДЕСЕТ И ДЕВЕТ ДИНАРА...
СВИМА БИХ ИМ ЈА ПО-
КАЗАО!!

НУЛА Х***** НА НОВОЈ ПЛАНЕТИ

ИДУЋЕ СЕДМИЦЕ: НЕИЗВРШЕНО НАРЕЂЕЊЕ!

НИЈЕ ТО,
СИНЕ, НОВА
ВРСТА КЕНГУРА
ВЕК СЕ МЕДВЕД
ЗАГЛАВИО У
СВОЈОЈ
РУПИ!

ДА СИ
ПРОЧИТАО
ЕНЦИКЛОПЕДИЈУ
НЕ БИ ПОСТАВЉАО
ТАКВА ПИТА-
ЊА!

7 КЊИГА

ПОКЛОН ЗА ЦЕО ЖИВОТ!

ИЛУСТРОВАНА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЖИВОТИЊСКОГ ЦАРСТВА

350 ДИН. ЈЕВТИНИЈА ЗА ЧИТАОЦЕ ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА

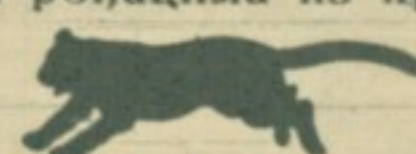
1 Попуните приложену поруџбеницу и оверите је. Поштар ће вам донети изванредан поклон који се купује једном у животу, а који остаје и унуцима: седам ненадмашних књига, **ИЛУСТРОВАНА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЖИВОТИЊСКОГ ЦАРСТВА**.

2 Ако поштару кад вам донесе књиге плаћате у готовом, добићете их за 350 динара јевтиније него кад бисте купили у књижари. Ако купујете књиге на рате, платићете их за 184,90 динара мање него у књижари.

3 Ово луксузно дело има преко **2000** страница са **1800** фотографија, од тога преко 900 у боји, а штампано је на блиставој хартији. Табаци са фотографијама у боји штампани су у Америци.

4 Енциклопедија је популарно написана, приступачна је најмлађима а у потпуности је привлачна и за одрасле јер се заснива на **НАУЧНИМ ИСТРАЖИВАЊИМА**. Дело је издала америчка кућа DOYBLE-DEAY, у Француској га је штампао LAROUSSE итд. а у нашој земљи **МЛАДИНСКА КЊИГА**, латиницом.

5 **7 КЊИГА: СИСАРИ, ПТИЦЕ, РИБЕ, ГМИЗАВЦИ, ВОДОЗЕМЦИ, ИНСЕКТИ, БЕСКИЧМЕЊАЦИ** — биће вам радост у кући, разонода, документација за школу и рад или једноставно прилика за пријатно ћаскање са нашим далеким рођацима из природе.

СПЕЦИЈАЛНА ПОРУЏБЕНИЦА СА ПОПУСТОМ

Овим неопозиво купујем **ИЛУСТРОВАНУ ЕНЦИКЛОПЕДИЈУ ЖИВОТИЊСКОГ ЦАРСТВА У 7 КЊИГА**:

- Књиге ћу платити у готову по цени од 700 динара поштару кад ми их донесе (поузећем).
- На отплату у 21 месечну рату по 41,20 динара (укупно 865,20 дин.) коју ћу почети редовно отплаћивати кад примим књиге поштом (непотребно прецртати)

(Читко: Име и презиме одраслог купца, занимање)

(Поштански број, место, улица и број)

(Назив и место предузећа у коме је купац запослен)

(Датум)

(Потпис)

(Овера предузећа — пензионери прилажу претпоследњи пензијски одсечак)

(У случају спора признајем надлежност суда у Београду)

Попуни, залепи на дописницу и пошаљи **ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ**, 11001 Београд, Македонска 29.

Дан
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У ИДУЋЕМ БРОЈУ: У ВЕНЕЦИЈИ!

У РУДНИКУ

Почетком XVIII века чувени истраживач калуђер Хуан Коледон пронашао је у мадридском архиву документ стар 200 година којим су шпански освајачи Јужне Америке обавештавали краља о богатом руднику смарагда у планинама на граници севера Перуа и југа Колумбије. Хуан Коледон одмах је одлучио да организује експедицију с двоструким циљем: да пронађе смарагде и, уз пут, шири католичку веру међу домороцима Јужне Америке. Средства за овај подухват добио је од краља Филипа V који је такође био заинтересован за благо.

На пут је пошао 1701. године и успео да пронађе рудник али са ширењем католичке вере није имао среће: нађен је у једном забаченом насељу у Перуу грудом прободених стрелом. У цепу му је пронађена кожна кесица набијена сировим смарагдима чија би данашња вредност износила око 86 милиона нових динара. Шпанска круна је, по свом обичају, ово благо присвојила а Хуан Коледон сахрањен је са свим почастима.

НИЈЕ БИЛА ПРЕВАРА

Од тада је прошло 250 година и многи авантуристи и истраживачи покушавали су да у непроходним и неискитаним џунглама Перуа и Колумбије уђу у траг тајанственог рудника где је злосрећни калуђер нашао смарагде. Веровало се да су ова лежишта веома богата, тим пре што се у међувремену Јужна Америка прочула по налазиштима смарагда, обично на веома неприступачним местима.

Десетине смелих ловаца на смарагде нестали су у непроходним огромним џунглама којих се цивилизација није ни дотакла. Само ретки срећници успели су да се

ОТРОВНИХ ПА

врате пуни страшних прича и — празних руку.

Почетком 1952. године три бивша америчка морнара, Пол Вестрис, Џек Паулис и Сенди Клеменс, који после завршетка II светског рата нису могли да се навикну на миран грађански живот, одлучили су да од својих уштећевина организују експедицију која ће поћи трагом Хуана Коледона и његових баснословних смарагда. Идеју за овај подухват дао им је неки колумбијски рудар по имену Пепе Арика из Боготе кога је Џек Паулис случајно упознао у Сједињеним Америчким Државама. Он му је, у разговору, испричао да познаје пут до богатог налазишта и да је у стању да до њега доведе добро организовану експедицију.

На основу прича овога рудара и старих записа о Коледоновом истраживању од пре 250 година пошла су ова три морнара у потрагу за благом. Чим су се 2. маја 1952. нашли у Боготи, Американци су се уверили да их Пепе Арика није преварио: он је из кеснице извадио и показао им два сирове смарагда од по двадесетак карата сваки.

— Због чега смо ти потребни ми ако знаш тачно место рудника? — питао га је Пол Вестрис.

— Два пута сам тамо ишао и оба пута су ме отерали Индијанци племена Кокибос — одговорио је Арика. — Потребни су ми храб-

начио место где треба почети с копањем. Индијанци су, под надзором четворице белаца, копали полукружне јаме међусобно удаљене око један метар. Већ другог дана ископан је улаз у подземну галерију за коју је Пепе Арика рекао да је чувени тајанствени рудник Хуана Коледона. Американци су одушевљено јурнули у мрачан подземни ходник али нису отишли далеко.

— Рудник је зазидан још у доба Коледона — казао им је Пепе Арика. — Ја нисам ту нашао своје смарагде већ мало даље, тамо где наши људи сада копају!

СМАРАГДНА ЗЕМЉА

Вестрис, Паулис и Клеменс били су крајње узбуђени што су, после 250 го-

дина, први људи у Коледоновом руднику и хтели су да још мало по њему истражују али су брзо морали да се врате јер је у галерији врвело од отровних паукова великих као човечија пеница. Њихово одушевљење спласнуло је и мукотрпан рад на копању полукружних јама се наставио.

Ни ноћу нису могли сви да се одмарају. Арика, Вестрис, Паулис и Клеменс спавали су у посебном шатору на пољским креветима. Радници Индијанци имали су много већи шатор и лежале начињене од грања и лишћа. Нешто даље од шатора налазила се колиба у којој су чували експлозив за минирање стена. Пред колибом су се непрекидно смењивали по два стражара а три стражара чувала су логор.

Тако су прошле три недеље. Радови су напредовали, уштећевина америчких морнара се топила а није на-

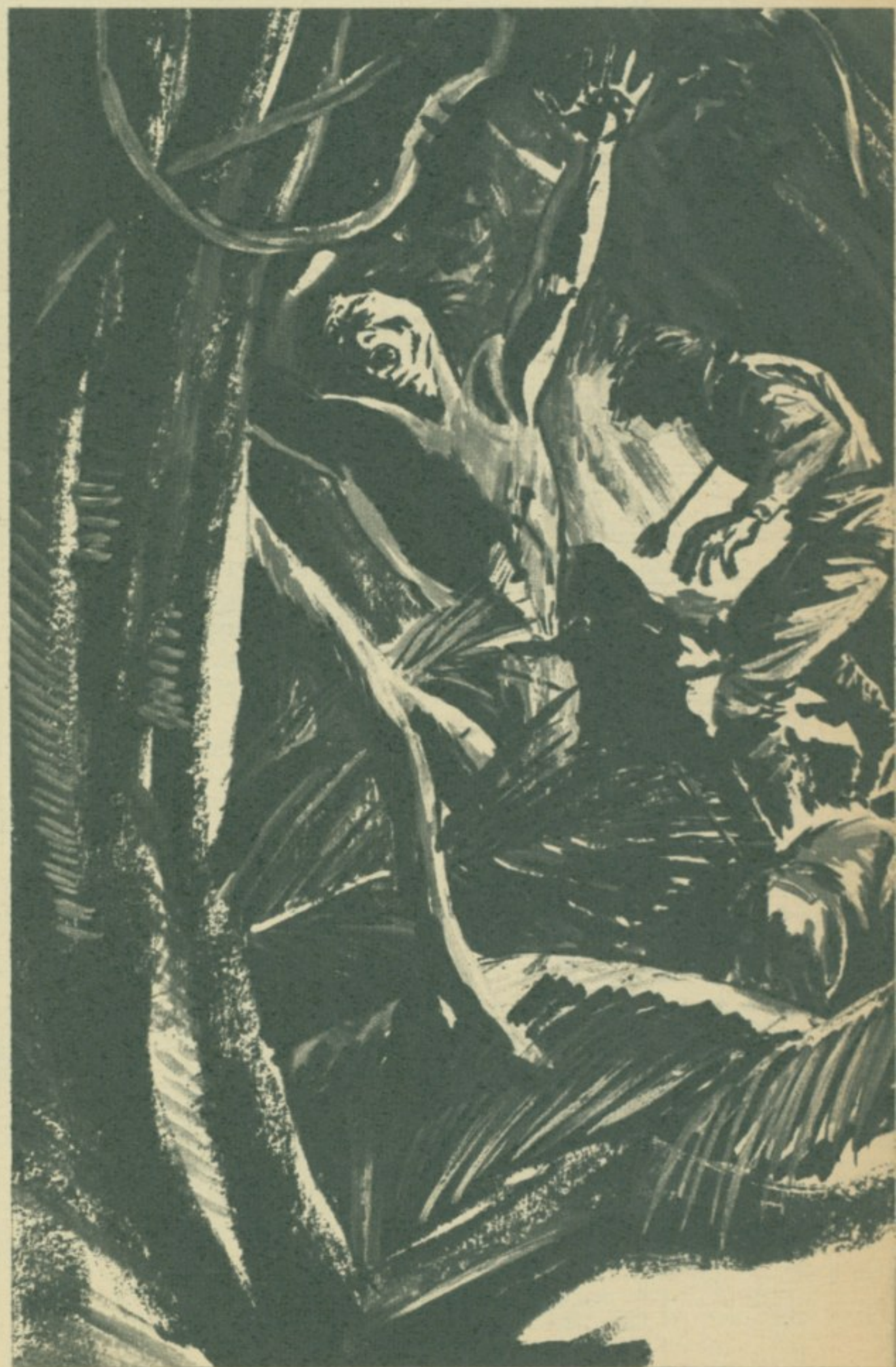
ри момци као што сте ви јер у индијанске водиче не могу да се поуздам!

У зору 7. маја дружина је напустила Боготу и одмах изазвала радозналост локалних власти. Пепе Арика је свима одговарао да је у питању група са Научног технолошког института Универзитета у Масачусетсу и — своје речи доказивао фалсификованим потврдама! Тако су их оставили на миру. Три дана касније, пошто су се бродом „Краљица Анха“ пребацили преко набујале реке Гуавире, пут до границе Перуа наставили су на коњима. Најближе цивилизовано место у овим планинама било им је насеље Летиција а најближа река Амазон.

РУДНИК ЈЕ ЗАЗИДАН

Овде, на крајњем југу Колумбије, изнајмили су 23 радника, припадника веома примитивног индијанског племена који нису знали ништа значи реч смарагд а камоли његову вредност. То је било веома важно за успех и тајност подухвата. Осим тога, ови Индијанци били су одлична и јефтина радна снага. Ту су напустили и последње људско насеље и ушли у зелени неиспитани пакао џунгле.

Пепе Арика је после много мука и перипетија довео групу до једне планинске падине покривене наслагама кречњачких стена и оз-

ђен ни један једини смарагд. Дружина, ипак, није губила наду. У копању се дошло до сивог слоја који се зове „смарагна земља“. Пепе Арика их је уверавао да је све у најбољем реду и да су радови управо тако текли и онда када је он ископао смарагде које им је показао у Боготи.

Паулс и Клеменс слепо су му веровали али је Пол Вестрис почео да сумња у читав подухват. Све чешће му је падало на памет да можда није поступио мудро када је читаву своју уштеђевину уложио у нешто што се заснивало на празним причама и легенди.

ПИЈАНИ ЛОГОР

Крајем маја одједном се све променило. Једнога да-

на два копача донела су газ дама у шатор неколико зелених каменова. Ови су јурнули у јаму и грозничаво се бацили на копање. И заиста, испод сивог слоја земље лежали су драгоцени смарагди! Било их је на стотине али не много крупних. Тек после неколико дана један Индијанац нашао је три драгуља велика као људска пеница. На том месту наставили су копање и у року од 24 часа извадили смарагда у вредности од милион долара (17 милиона нових динара).

Увече 27. маја 1952. године у малом логору изгубљеном у џунгли бучно се прослављао фантастичан успех. Око поноћи сви су били мртви пијани. Разуме се, и стражари. Тако нико није осетио када су се Конибос Индијанци привукли шаторима. Када се један стражар пробудио и дао знак за узбуну, било је сувише ка-

сно. Киша стрела сручила се на логор, у мраку су заблистала сечива мачета.

КРВ ПЕПЕ АРИКА

Први се снашао Пол Вестрис. Он је зграбио свој пиштољ и продрмао Паулса који се такође за трен расанио и скочио. У мраку су чули како Клеменс псује јер не може да нађе оружје. Вестрис је босоног истрчао из шатора држећи у десној руци пиштољ док је левом намештао реденик око врата. Одмах је видео да је ситуација безнадежна.

Стреле су пљустале на логор са једног узвишења одмах покрај ископаних јама. Шатор радника горео је

и обасјавао ноћ. Конибоси су га гађали запаљеним стрелама. Вестрис је угледао људе како се, још полупијани, тетурају покушавајући да побегну или да се бране. Стреле су их стизале и прикивале за земљу док су Конибоси насртали с мачетама у руци. Вестрис је клекнуо и почео насумце да пуца у правцу одакле су долазиле стреле. Био је толико заузет да није приметио како са над њега надноси снажан Конибос с исуканом мачетом. У том тренутку прискочио је Паулс, снажно гурнуо Индијанца и испалио му два метка право у лице.

Затим су њих двојица почели да се повлаче гласно дозивајући Клеменса. Али, Клеменс више није могао да их чује: лежао је мртав испред шатора, прикован за земљу копљем дугачким преко два метра. До ушију им је дошао глас једног рад-

ника који је на рђавом шпанском језику викао да је запаљена колиба с динамитом. Не могавши да побегну у џунглу која је врела од Конибоса Паулс и Вестрис су пожурили према јамама. Паулс није стигао до њих — две запаљене стреле погодиле су га у главу и врат.

Вестрис је скочио у најдубљу јаму и притајио се. Није чак ни приметио да је свуда око њега крв и то крв Пепе Арика чији је обезглављени леш лежао на дну јаме. Само неколико тренутака касније одјекнула је страховита експлозија и све је одлетело у ваздух. То је експлодирало динамит у колиби. Земља се сручила на Вестриса који је одмах добио снажан напад крварења из носа. Затим је изгубио свест.

ПРЕЖИВЕЛИ ЧУВА ТАЈНУ

Кад је дошао к себи, свуда је владала мртва тишина. Крварио је и једва видео мада је био дан. Изгледало је као да је страхан земљотрес погодио логор и околину. Све је било испретурано, свуда су лежали лешеве. Вестрис је као луд ишао кроз логор, тражио своје другове, викао, плакао. Узалуд. Био је једини преживели од 27 чланова експедиције. Само је успео да нађе шаку смарагда — последње што је остало од затрпаног налазишта Хуана Коледона.

Уз натчовечанске напоре довукао се Пол Вестрис до далеког села Летиције. Тек месец дана касније тачно се сетио догађаја који су се одиграли у џунгли. Чим се опоравио, Вестрис је тајно напустио Колумбију у једном рибарском броду. Властнику је добро платио да га пребаци до Панаме. По повратку у Сједињене Државе ћутао је као заливен што је сасвим разумљиво: да су владе Колумбије и Перуа сазнале за смарагде које је собом понео а чија је вредност износила око 250 хиљада долара (4.250.000 нових динара), сигурно би уложили оштар протест што је странац без дозволе копао на њиховој територији. Он је зато више волео да тајну чува за себе и изгуби се као богат човек у неком великом америчком граду.

Тек много касније испричао је шта се догодило у јужноамеричким џунглама али је одбио да открије место где лежи једно од највећих блага на свету. Затим је поново утонуо у анонимност и новинарима није пошло за руком да му уђу у траг. Мало је вероватно, међутим, да је поново окушао срећу и ставио живот на коцку ради драгоцених смарагда. Тако је вео заборавио још једном покрио стари рудник оца Хуана Коледона.

УЖКОВА

Пре 20 година 3 младића кренула су на оџасан џуџ у џунгле Перуа и Колумбије, џтрајом смарагдних налазишџа Хуана Коледона

Вестрис није приметио да се над њега надноси снажан Конибос с мачетом у руци ...

ПОНУДИВШИ
ПЛАЧКАШИМА ДА
ИМ БУДЕ ПИЛОТ,
ХАЗАРД ЈЕ,
БАР
ПРИВРЕМЕНО,
СПАСАО
СЕБИ
ЖИВОТ...

ХАЗАРДЕ, НА ОСАМ
КИЛОМЕТАРА
ОДАВДЕ НАЛАЗИ
СЕ ЈЕДАН
МАЛИ АЕРО-
ДРОМ...

А ТИ,
ЛИЛИ,
ГОВОРИ
ГДЕ ЈЕ
КЉУЧ ОД
КОЛА!

У... У
БАНКИЈЕВОМ
ЏЕПУ ОД
ПРЕЛУКА!

...АКО ЈЕ
ОД ЊЕГА
УПШТЕ
НЕШТО
ОСТАЛО!

КАД БИХ
ИМАО ЗГОД-
НУ ЖИЦУ, КУ-
ЛИ... МОГ'О БИХ
БЕЗ КЉУЧА...

АЛИ ЈЕ НЕМАШ...
И ЗАТО НАМ ЈЕ
КЉУЧ ПОТРЕБАН!
БЕБИ, ИДИ И ПРЕ-
ТРЕСИ БРАТА ОВЕ
УПЛАКАНЕ ЛЕПО-
ТИЦЕ!

НА МЕСТУ
СУДАРА...

НИЈЕ У
СМРСКИМ
КОЛИМА...

МОРА ДА ЈЕ
ПРИ СУДА-
РУ БИО ИЗ-
БАЧЕН...

БУДАЛАСТИ
МЛАДИЋ! ДА НИЈЕ
БИО ТОЛИКО
ТВРДОГЛАВ... АЛИ,
САМ ЈЕ
КРИВ...

ТАЧ-
НО, БЕ-
БИ!
КАО
ШТО СИ
И ТИ
САМ
СЕБИ
КРИВ!

Ш-ШТА
А-А...

НИСАМ БИО
ИЗБАЧЕН ИЗ
КОЛА... ИСКО-
ЧИО САМ ИЗ
ЊИХ...

...ЗНАО САМ
ДА ЋЕ ВАМ
БИТИ ПОТРЕБАН
МОЈ КОМБИ И
КЉУЧ. ЗАТО
САМ ЧЕКАО...

ШТО
ЛИ СЕ
БЕБИ
ТОЛИ-
КО ЗА-
ДРЖАО?

НЕ ЗНАМ...
МОГ'О БИ
ДА ПОЖУ-
РИ... УСКО-
РО ЋЕ СВА-
НУТИ...

ОХ, ХАЗАР-
ДЕ! МА ШТА
МИ УЧИНИЛИ
...ОНИ ЋЕ
НАС УБИТИ!

ЗНАМ, ЛИЛИ!
АЛИ, ЗАСАД
НИШТА НЕ
МОЖЕМО! ЈА
САМ МАЛОЧАС
ПОКУШАО
И...

ИЗНЕНАДА, ИЗ МРАКА...

ЧЕКАШ ЛИ
БЕБИЈА,
КУЛИ? ДОБИ
ПО
ЊЕГА...

Б... БАНКИ?
ТО... ТО ЈЕ
БАНКИЈЕВ
ГЛАС!

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

СУДАР

— Не види се ни врх Емпајер Сџејџ Билдинга — поручили су Билу из контролног торња Ла Гардије. — Предлажемо да слеђише!

СА ОБЛАКОДЕРОМ

Потпуковник Виљем Смит је био искусан пилот. Његову униформу красила су многа одликовања за храброст из II светског рата. Тог судбоносног јутра, у суботу 28. јула 1945. потпуковник је у бомбардеру „мичел“ Б-25 узлетео са аеродрома Бедфорд у америчкој држави Масачусетс. Правац лета — Њујарк у Њу Џерсију. Поред њега су се у циновској летећој тврђави тешкој 10 тона налазили ваздухопловни наредник Кристофер Димитријевич и морнарички поднаредник Алберт Перна. Требало је да то буде најобичнији, рутински лет, али на жалост није испало тако.

ОСМО СВЕТСКО ЧУДО

Нешто око један сат после узлетања Виљем Смит — краће Бил, примио је с аеродрома Ла Гардија у Њујорку упозорење да је изнад Њујорка и околине густа магла.

— Не види се ни врх Емпајер Стејт Билдинга — поручили су Билу из контролног торња Ла Гардије. — Предлажемо да одмах слетите.

— У реду — сложио се Бил.

Међутим, из непознатог и никад расветљеног разлога, Бил Смит је наставио лет за Њујарк. Бомбардер се налазио само на око минут лета од аеродрома Ла Гардија кад се изгубио у густој магли. Ту негде, у близини, скривен лелујавом и непрозирном завесом магле, уздизао се и циновски облакодер Емпајер Стејт Билдинг, осмо светско чудо.

Облакодер је у то време био највиша грађевина на свету. Висок 481 метар, са 102 спрата, 74 лифта, 6500 прозора, 96 километара водоводних цеви, 5600 километара телефонских и телеграфских каблова и 25000 службеника. Стотине туриста су сваког дана посећивале две опсерваторије на 86. спрату облакодера.

Неки опрезнији становници Њујорка од почетка су упозоравали на опасност која за време магле прети не само високој грађевини већ и једној од најпрометнијих четврти града којом дневно пролази више од 40.000 возила и 200.000 пешака... Узалуд!

Срећом, те драматичне суботе било је врло мало пролазника и службеника који су радили у облакодеру пошто је био викенд. Па ипак, у неким канцеларијама је било службеника: баш на 79. спрату њих двадесетак паковали су пошљике, помоћ жртвама рата у Европи.

СТРАШНА ЕКСПЛОЗИЈА

Бомбардер „мичел“ Б-25 летео је наслепо, ниско између облакодера. Пролазници, продавци, грађани, истрчали су из радњи и ресторана и погледали у небо из кога је све јаче допирало урлање авионских мотора. На свој ужас убрзо су угледали како се из магле појављује

Циновски бомбардер је свом силином ударио у 78. и 79. спрат Емпајер Стејт Билдинга и — експлодирао.

Б-25 и кривуда између облакодера!

Зачула се јака експлозија и из Емпајер Стејт Билдинга су почели да лижу циновски пламени језици. Бомбардер је ударио у 78. и 79. спрат пробивши у зиду рупу пречника 6 метара. Један мотор је упао право у отвор за лифт, а други је, попут ракете, пробио седам зидова унутар облакодера и треснуо на кров суседне зграде!

Неколико тренутака владала је тишина, а затим су уз заглушујућу буку експлодирани резервоари за гориво. Пламена кугла је сукнула тридесетак метара у ваздух, а низ фасаду облакодера је потекао запаљени бензин... Пламен је био тако јак да је сасвим растерао маглу, па су запаљени присутни тек онда видели шта се у ствари догодило. Међутим, управо тада су свуда унаоколо почели да падају делови авиона — лево крило је као из праћке избачено према оближњој улици на коју је пало као запаљива бомба.

Сви су почели да беже тражећи заклон. Возач Рафаел Гомез се се својим таксијем изненада нашао на тротоару, а из крова његовог аутомобила су вирили авионски делови...

— Тако сам се уплашио — причао је он касније — да сам непотично седео док су свуда око ме-

не трчали људи.

Седамнаестогодишњи апотекарски помоћник Доналд Малони шетао је разгледајући излоге кад је дошло до експлозије. Одмах је утрчао у прву апотеку и узвикнуо:

— Дајте ми ампуле морфијума, игле и прибор за прву помоћ! Догодила се нека несрећа!

Малони је затим утрчао у Емпајер Стејт Билдинг и почео да пружа помоћ несрећнима.

Тројица несрећника у авиону остали су, наравно, на месту мртви. Притисак је дигао у ваздух и разбацао на све стране 60 туриста који су се у тренутку судара нашли у опсерваторији на 86. спрату. Гушећи се у облацима дима и упркос јари која је постајала све неподношљивија, водичи су успели да разбију стаклена врата која су водила на балкон, одакле су престрашене туристе повели низ пожарне ступенице до приземља.

ЛИФТ ПАДА СА 75. СПРАТА

Бети Оливер, једна од девојака које су упрзљале лифтовима доживела је праву вратоломију. Повређена је приликом удеса, па су је колегинице са још једном девојком ставиле у лифт. Међутим, чим

су се врата затворила, каблови који су држали лифт су пукли и девојке су стреловитом брзином почеле да падају са 75. спрата!

У приземљу је млади Малони чекао лифт којим је хтео да се одвезе на лице места. У том тренутку је чуо како девојке вриште у лифту, а мало касније лифт се стропоштао у подрум. Ватрогасци су пробили рупу у зиду и Малони се кроз њу увукао у лифт верујући да ће обе девојке затећи мртве, али оне су самим чудом остале живе, мада повређене. Аутоматски уређаји у самом лифту су успорили пад и тако су се девојке спасле!

Малони је тог судбоносног дана успео да укаже прву помоћ великом броју повређених; убризгавао им је инјекције морфијума, преврљао их, и касније је одликован за храброст.

У овом тешком и необичном удесу, све у свему, број погинулих није био велики као што је могао да буде — укупно 14. Повређених је било 26. Поред залагања спасилаца, главни разлог за ту срећу у несрећи је био тај што се трагедија одиграла у суботу, за време викенда, када је у циновском облакодеру било релативно мало службеника. Да је бомбардер ударио у Емпајер Стејт Билдинг за време радног дана — жртва би било на стотине.

Д. П.

ДЕЧЈЕ ИГРЕ У

УЧЕНА ЛОПТА. — Сви играчи поређају се у круг а игра почиње тако што један од њих баца лопту другом и при том каже име неког предмета, на пример: игла. Играч коме је лопта бачена треба, хватајући је, да каже одговарајуће занимање, у овом случају: кројач. Ако се одмах не сети, напушта игру. Могу се употребити и други појмови као: реке и државе, глумци и филмови, књиге и писци. Победник је играч који остане сам у кругу.

ЋУТАЊЕ ЈЕ ЗЛАТО.

— Један играч завеза-них очију стоји са стра-не а остали се поређају један за другим 15 ко-рака даље. На вођин знак играчи, један по један, прилазе играчу који има завезане очи. Наравно, они при томе морају да буду скоро нечујни, јер ако их чује он каже: „Чуо сам те! Врати се натраг!“ Ухва-ћени играч се враћа на-траг и стаје иза послед-њег играча у реду. О-нај играч који успе да нечујно приђе и руком додирне играча са веза-ним очима добија повез преко очију а овај стаје међу остале играче. По-беђује онај играч који је најдуже жмурио.

СУПЕРКЛИКЕРИ. — На теменима квадрата, чије су стране око 1 м, иско-пају се четири мање ру-пе а у средини једна ве-ћа. Сваки играч има 10 кликера исте боје (ради распознавања) и баца по један кликер у јед-ном кругу. Ако га уба-ци у једну од мањих рупа, има право да ба-ци још једанпут и за то време покушава да, по-гађајући својим клике-ром противничке, спре-чи остале играче да своје кликере убаце у

ПРСТЕНЧИЋ. — По-требно је најмање пет играча. Један играч ста-ви прстен у склопљене шаке (цр. 1), један ста-не са стране, а остали седе на клупи. Играч с прстеном у рукама иде од играча до играча на клупи, ставља своје склопљене руке међу њихове (цр. 2) и гово-ри сваком: „Дајем ти прстенчић да га чуваш, да га пазиш. Ако ти га неко украде, сам си крив!“ Тако једном и-грачу неprimетно пре-даје прстенчић а он, као и остали, и даље држи склопљене руке. Сада играч који је ста-јао са стране погађа код кога је прстен. Ако погоди, улоге се ме-њају.

ПРИРОДИ

Научи ових неколико занимљивих игара које можеш играти са својим друговима у дворишту или на пољани

рупе. У том случају погођени кликер испада из игре а његов играч остаје без једног кликера. Кликери који су упали једном у рупе остају у њима до краја игре. Играч који има по један кликер у све четири рупе има право да гађа у велику. Онај који не успе да убаци своје кликере у свих пет рупа испада из игре.

ЛОВ НА ЛАВА. — „Лав“ је играч који има капу на глави. Он јури остале играче (број је неограничен) а ови се могу заштитити тако што се попну на дрво, а ако нема дрвета онда додирну стуб, бандеру или неко унапред означено место на зиду или плоту. У том случају „лав“ нема права да их дира. У току игре и „ловци“ лове „лава“ и то тако што на сваки начин покушавају да му скину капу с главе. „Лав“ нема права да држи капу у рукама. Играч који успе да скине „лаву“ капу с главе постаје „лав“ а овај прелази међу „ловце“.

ENERGOINVEST

НАГРАДНА ИГРА — КЛУБОВИ ЗНАЊА

СЕКЦИЈЕ ПРИ ОСНОВНИМ И СВИМ СРЕДЊИМ ШКОЛАМА! ПРИЈАВИТЕ СЕ ОДМАХ ЗА УЧЕШЋЕ У ВЕЛИКОЈ НАГРАДНОЈ ИГРИ ЕНЕРГОИНВЕСТА. ПРАВО УЧЕШЋА ИМАЈУ НЕ САМО ЗВАНИЧНЕ СЕКЦИЈЕ И КЛУБОВИ ВЕЋ И СВЕ ГРУПЕ УЧЕНИКА КОЈЕ СЕ САМОСТАЛНО ФОРМИРАЈУ А БРОЈЕ НАЈМАЊЕ 10 А НАЈВИШЕ 50 ЧЛАНОВА.

Свака група која учествује у наградном такмичењу мора имати назив или име. На пример: литерарна секција основне школе „Радоје Домановић“ из Новог Сада, фото-клуб IV гимназије из Пријеполја; дружина „Винету“ из Шимунићеве улице, Карловац.

Ако желите да учествујете у овој занимљивој игри, одмах се пријавите и то на овај начин: узмите дописну карту и на предњу страну залепите пријаву штапману на овој страни. На пријави тачно напишите назив и адресу секције, односно ако је у питању самостална група учени-

ка, адресу једног њеног члана. С друге стране дописнице наведите имена свих чланова секције односно групе. Дописницу са пријавом одмах пошаљите на адресу: Енергоинвест, за клуб, 71001 Сарајево. Чим пријава ваше екипе стигне у Енергоинвест, добићете поштом свој такмичарски број који ћете касније увек употребљавати при слању одговора.

Одмах се укључите у ово занимљиво такмичење! Још није касно: од 36 питања која ће вам поставити Читко треба тачно да одговорите само на 8!

ПРИЈАВА

За учешће у Енергоинвестовој наградној игри
Клуб знања

Назив секције или групе _____

Адреса секције или једног члана самосталне групе _____

$$\frac{\text{tg}45^\circ}{\sqrt[3]{64}} = ?$$

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књиге „ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Попуњену наруџбеницу пошаљите на дописници или у писму са назнаком које књиге желите, и пошаљите на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п.п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге заједно, платиће свега 100 динара!

ПОРУЏБЕНИЦА

Молим да ми одмах пошаљете:

1. Све три књиге „Израђени задаци из математике“ (I, II и III разред гимназије техничких и осталих школа средњих) по цени од 100 динара.
2. Само једну књигу „Израђени задаци из математике и то за: _____ разред, по цени од 40 динара. (заокружи шта наручујеш)
Књиге ћу платити поштару кад ми донесе (поузећем).

Презиме и име купца _____

Поштански број и место _____

Улица и број _____

Попуни наруџбеницу, залепи на дописницу или стави у коверат и пошаљи на адресу: МАТЕМАТИКА, 71001, САРАЈЕВО, п.п. 64.

хумор

РЕКЛАМАЦИЈЕ

— Има људи са којима уопште не вреди разговарати!

УЛОГ

— Данас ме нешто боли глава!

— Жалим, лекар је наредио строгу дијету!

— Престани да стављаш те ратничке боје сваки пут кад треба да нам дође моја мајка!

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Ко служи добро својој земљи не позива се на претке

(Волтер)

У ИДУЋЕМ БРОЈУ
КОМПЛЕТАН
СТРИП:

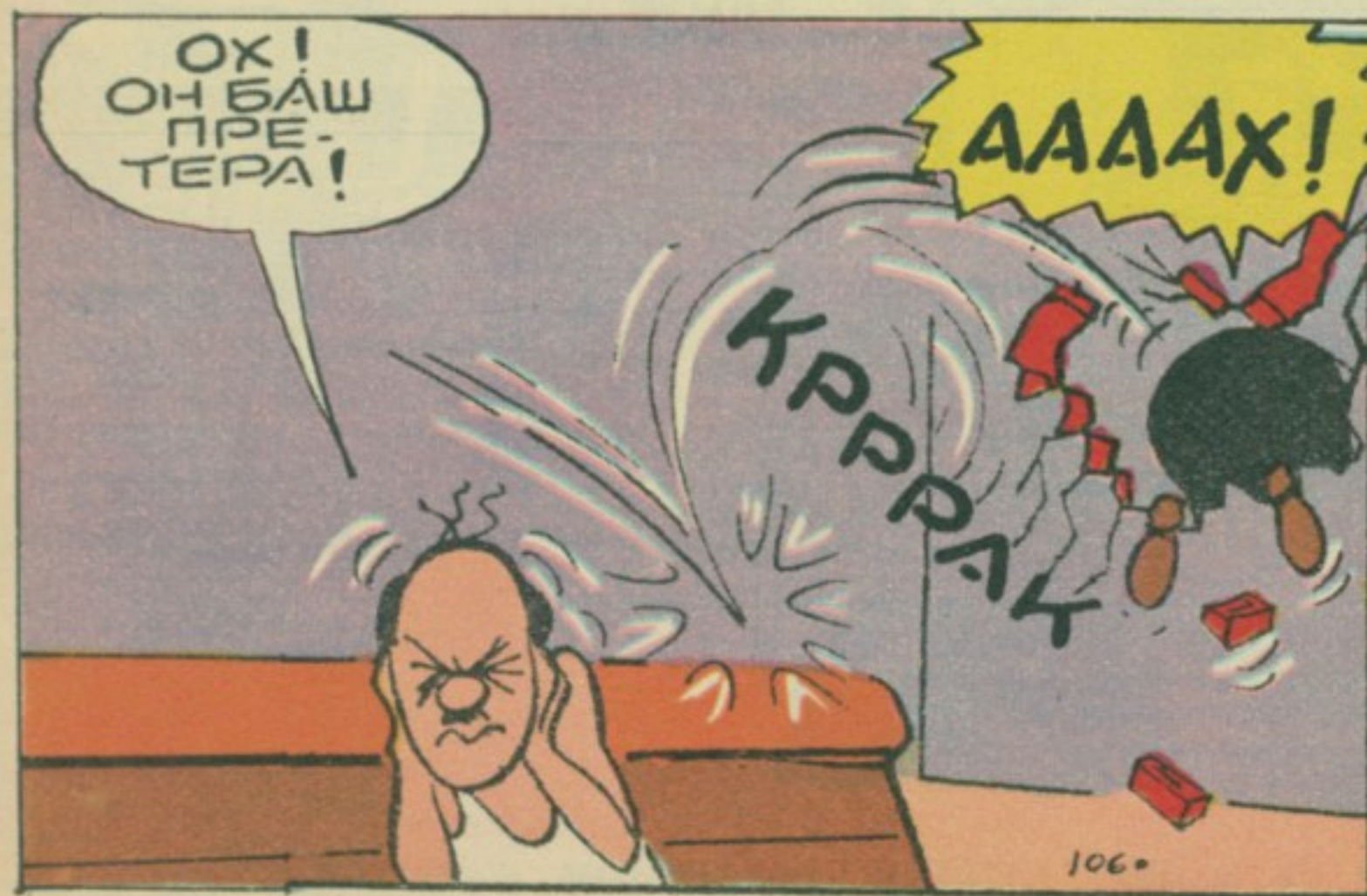

РИП КИРБИ
ОПКЛАДА
II део

ЧИКА ЋОРЋОВЕ МУКЕ

Мој јешаша луд за спортом

РОБОТ СА ГРЕШКОМ

РОЏЕР ЗЕЛАЗНИ

ВОЛЕО ЈЕ ДА ОБИЛАЗИ ГРОБЉА КО-
ЈА СУ СЕ СВОЈОМ ТИШИНОМ ТАКО
РАЗЛИКОВАЛА ОД ЗВЕЦКАЊА ПРОЛАЗ-
НИКА ПО УЛИЦАМА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Плаше се овог места.
Преко дана ће тражити изме-
ђу гробова ако им се нареди,
али ноћу их чак ни Главни не може
на то натерати, мада имају инфра-
црвене уређаје. О гробници да и не
говоримо; у њу нипошто не би кро-
чили.

А то мени нарочито одговара.
Сујеверје им је у грађи, баш као
и потреба да обожавају човека. За
кратко време човекове владавине
на Земљи односили су се према ње-
му са дивљењем, оданошћу и страхо-
поштовањем — сасвим аутоматски.
Чак је и Кенингтон, последњи човек
на свету, до краја живота управљао
свим постојећим роботима. Слуша-
ли су га без поговора.

Ја нисам сџаро њожђе!

Међутим, у овом тренутку, док
им се ја ругам, они сигурно завиру-
ју у јаруге и иза надгробних плоча.
Траже — мене! Верујем да би више
волели да ме не нађу.

Ја сам робот са грешком. Такви
се рађају један у милион и обично
се открију када је већ прекасно.

Моја грешка је у томе што могу
по вољи да искључим уређај који
ме повезује са Главном контролом
и да будем слободан да будем свој
господар.

Када бих тако „загосподарио“ со-
бом, волео сам да обилазим гробља.
Чинио сам то због њихове тишине,
која се тако разликовала од буке
градских машина и звецкања про-
лазника по улицама, тишине коју су
нарушавали, или можда управо чи-
нили дубљом, само слаб поветарац
и шуштање лишћа. Волео сам да се
одмарам посматрајући оне црвене,
плаве и жуте стварице које расту
око гробова. Упитаћете како то да
се нисам плашио гробља као остали
роботи. Просто — и тај ми је уре-
ђај био у квари.

Конечно, открили су ме. Ишчупа-

љеним споменицима, живимо ја и
Фриц.

Фриц је тако неухрањен да не мо-
же ни да се помери. А пошто не мо-
же ни да умре, лежи тако у ковчегу
и сањари о прошлим временима.
Једног дана, рекао ми је, замолиће
ме да га изнесем на сунце. Рекао је
да ће тада пред мојим очима посто-
је нестати и претворити се у
прах. Надам се да то неће бити ско-
ро.

Често разговарамо. Ноћу, када је
пун Месец, осећа се довољно сна-
жан и прича ми о бољим данима
кад су и њега имали зашто да про-
гањају.

— Шта бих дао да сам на твој
месту! — рекао ми је синоћ. — Да-
нас само челични вампир може
да опстане. Треба, синко, да се по-
носиш тиме што си. Искористи сво-
је могућности.

Био је у праву. Он је увек у пра-
ву. О тим стварима зна много више
од мене.

— А Кенингтон? — При помену
тог имена његове бледе, бескрвне
усне се развукоше у осмех. — Је-
сам ли ти причао о Кенингтону?

— Ниси — рекох. Наравно, при-
чао ми је о Кенингтону, али сам
увек волео поновно да слушам о ње-
му.

Велика игра

— Какав је то двобој био! Он —
последњи човек на Земљи, ја —
последњи вампир. Десет година сам
покушавао да га ухватим. Али, он
је био човек из Старог света и у-
мео је да се одбрани. Чим је сазнао
за моје постојање, наоружао је ро-
боте дрвеним коцима и дао се у по-
теру. Али, ја сам у то време обита-
вао у четрдесет два гроба и није ме
било лако пронаћи. Додуше, мојам
да признам, двапут ме замало нису
открили.. Била је то велика игра.

— Било ми је врло жао кад је
умро — настављао је. — Не толико

због његове крви, колико због тога
што сам изгубио занимљивог про-
тивника. Јер, за мене лов на људе
никад није био само пуки начин за
самоодржање већ и спорт, разу-
меш?

Он утиша свој шиштави глас.

— Он почива на тридесет корака
одавде, у великој мермерној гроб-
ници поред капије. Блед и исушен..
Молим те, убери сутра неколико ру-
жа и стави му на гроб.

Руже за Кенингтона

Обећао сам му да ћу то учинити.
Обећање морам да одржим, мада је
напољу дан и за мноштво трагају. Так-
ва ми је природа. Осим тога, Фриц
и Кенингтон су ми ближи него сва
моја браћа, упркос спољној слич-
ности. Све бих учинио за њих.

Дакле, излазим, па шта буде! До
ђавола с роботима! („До ђавола“,
ту реч сам научио од Фрица). Држи-
те се добро браћо! Умешаћу се ме-
ђу вас и нећете ме познати. Пред
вашим очима ћу убрати цвеће за
Кенингтона! Ала ће се Фриц смеја-
ти шали!

Пењем се високим напуклим сте-
пеницама. Сунце на западу вири иза
хоризонта, а са истока већ надира
тама.

Руже расту на зиду преко пута.
Зид је израстао пузавицама боје
рђе. Руже на њему пламте попут
сигнала за опасност на каквој кон-
тролној табли, само нежније.

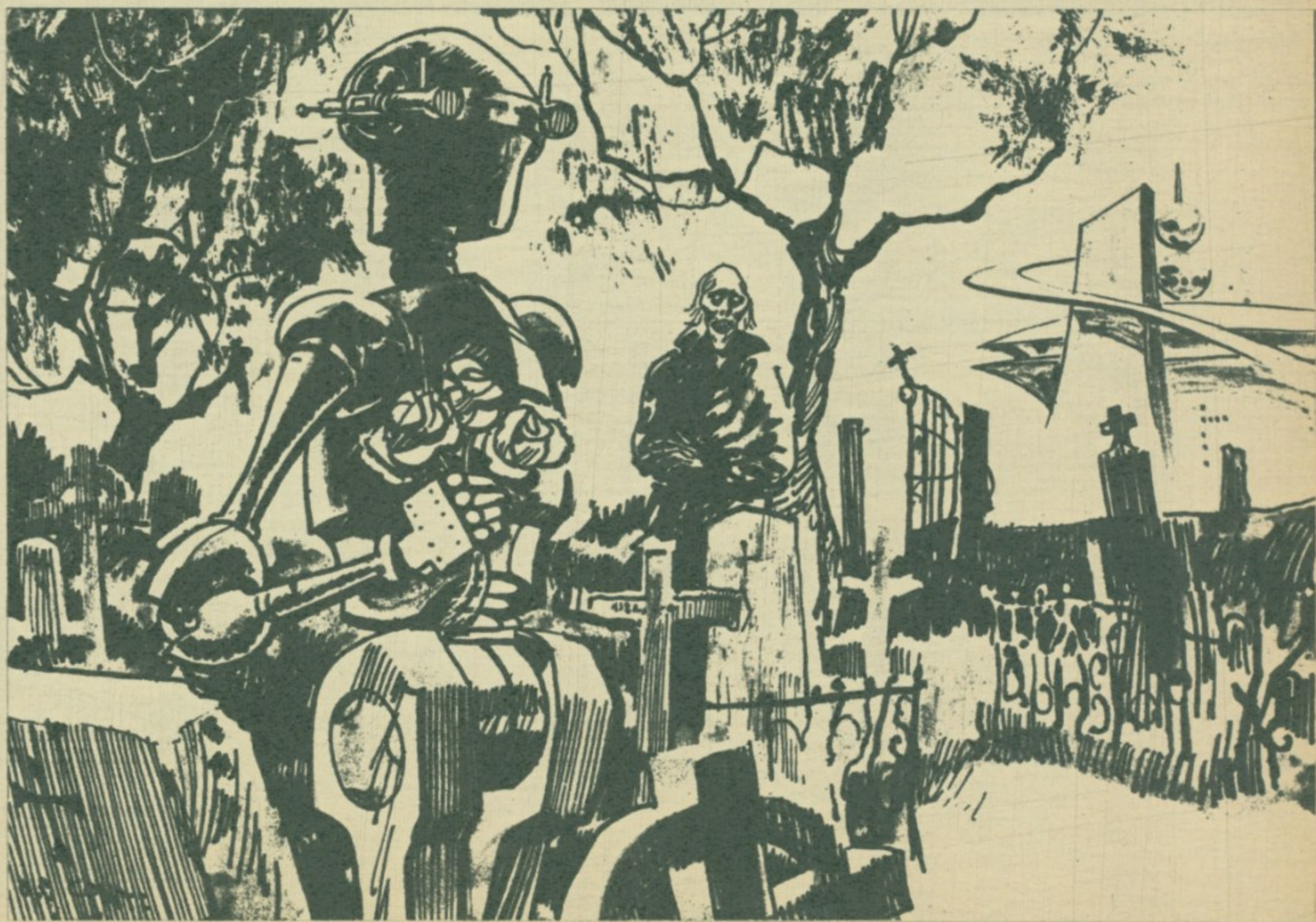
Берем их. Једна, две, три руже за
Кенингтона.. Не, није довољно.
Пет... шест...

— Шта ти ту радиш? — чујем
глас неког робота.

— Берем руже.

— Требало би да тражиш лутају-
ћег робота, уместо што береш ру-
же. Јеси ли у квари?

— Не, добро ми је — кажем и из-
ненада га ударам по рамену, тако
да за тренутак остаје потпуно пара-
лисан. Затим му истржем из груди

— Седам... осам ружа за Кенингтона који је живео правим, органским животом.

витаљну касету и пуним своје батерије.

— Ти... ти си лутајући робот... — проговара он слабијим гласом. Затим се уз пресак стропоштава на земљу.

„Седам... осам ружа за Кенингтона, мртвог Кенингтона много више мртвог од овог робота што лежи крај мојих ногу, јер је живео правим југанским животом каквим и Фриц, па чак помало и ја...”

— Шта се овде десило, роботе?

— Он се искључио, а ја берем руже. Ништа се није десило.

Око мене су четири робота и један Надзорник.

— Време је да идете одавде — кажем. — Ускоро ће пасти мрак и лутајући робот ће изићи. Боље да идете док је време.

— Ти си лутајући робот! — каже Надзорник. — Ти си га искључио!

Надзорник ми се приближава. Притискам букет на груди. Са свих страна ми прилазе роботи. Мора да им је упутио „општи позив”.

— Ти представљаш опасност — каже Надзорник — и морамо те уништити за добро заједнице.

Хвата ме. Испуштам цвеће и оно се расипа по земљи.

Батерије су ми пуне, али он је ипак јачи од мене. Око мене су већ десетине робота. Посматрају ме са страхом и мржњом. Раскомадаће ме и ставити поред Кенингтона ко ме нисам стигао да однесем цвеће. — Рђај у миру — рећи ће. Жао ми је, жао ми је због мог обећања.

Последња шанса

— Пустите га!

Немогуће! Шта је то?

То је Фриц. Стоји на улазу у гробницу. Ноге му клецају, придржава се за камен.

— Пустите га! Ја, човек, вам то наређујем!

Дахће, лице му је боје пепела. Вероватно му сунце причињава ужасне муке.

— Разумем, господару, — каже Надзорник. — Нисмо знали...

— Ухватите тог што говори! Он је лутајући робот.

Два робота спремно шчепају Надзорника. Сагињем се да покупим руже. Један ми прилази.

— Назад! — виче Фриц. — Ја сам му наредио да бере цвеће. Оставите га са мном.

Фриц пада на колена.

— Идите сада, смешта. И наређујем да се ниједан од вас не врати овамо, од сад па заувек!

Роботи се постројавају, уз шкљоцање и звецкање. Фриц пада, пошто је направио последњу шалу.

Док поворка, спроводећи Надзорника који покорно ћути, заувек одлази кроз гробљанску капију, прилазим Кенингтоновом гробу и спуштам цвеће на подножје споменика.

Сада сам само ја остао читав. Или, да кажем, жив? Кроз сумрак видим како роботи у даљини забијају Надзорнику колац право у витаљну касету, и како га сахрањују на раскрсници. Затим журно креху ка својим кулама од челика и пластике.

Сакупљам Фрицове остатке и спуштам их у гробницу.

Ко ће ми сада причати о Кенингтону?

ВЕЛИКИ ЛОВ

У ПЕРИЈИ ЈЕ ИЗБИЛА
ВАТРА! НЕКОЛИКО
ЖИВОТИЊА ОДВОЗИЛО
СЕ ОД ВЕЛИКОГ СТАДА...

...БАШ КАО ШТО
СУ ТО ЈУДИ И
ЖЕЛЕЛИ!

ЛОВЦИ СУ ТО
ДОБРО ИЗВЕЛИ!
„ДУГОРОГИ“ СУ
КРЕНУЛИ ПРАВО
ПРЕМА МАЛОМ
ТЕШНАЦУ!

ПЛОЧА ЗА ВАС

МОЈА МАЈКА

Захваљујући својој младости и дивном гласу, 12-годишњи Шкотланђанин НИЛ РИД је снимио многе плоче које су му донеле успех. Својој мајци која га је научила да пева млади НИЛ је посветио композицију „Моја мајка“. На другој страни плоче налази се мелодија — „Кад бих могао да напишем песму“. Плочу је издао Југотон. Цена 9,30 дин.

neil reid

mother
of mine

if i could
write a
song

25

ОРАО

На недавном концерту у Београду, поред састава Статус Кво, свирао је и енглески састав „Орао раширених крила“. Група има пет чланова: вокалне солисте Томаса Госа и Ендрју Квилеја, бас гитара Клајв Харвеј, соло гитара Мик Џеп и бубњеви Алан Хардинг. На плочи коју је издала РТБ налазе се две рок композиције: „ЗАДОВОЉНА ОСЕЋАЊА“ и „СУВИШЕ УМОРАН ДА ВИДИШ“. Цена је 9,30 дин.

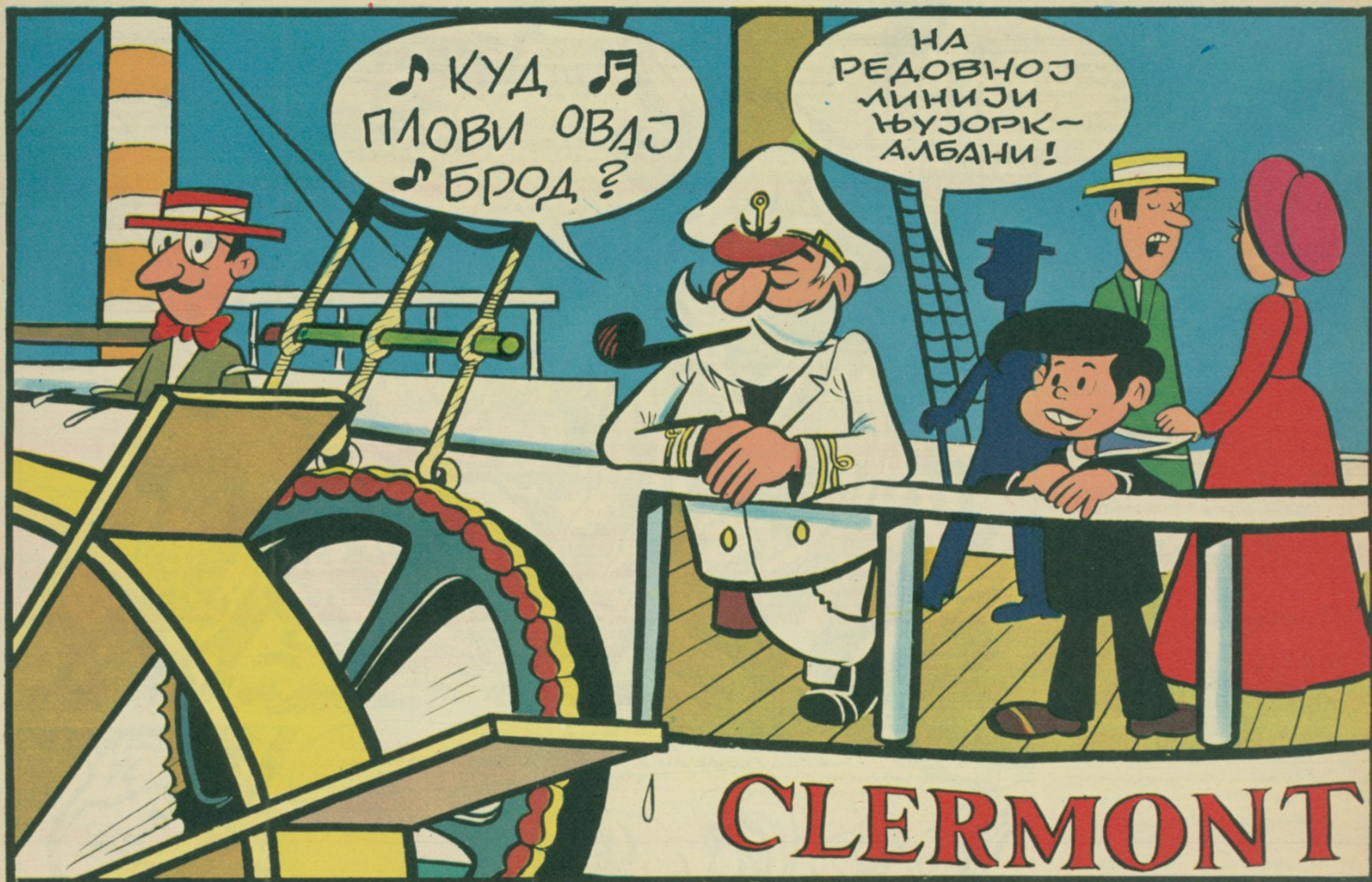
SPREAD
EAGLE

ENERGOINVEST НАГРАДНА ИГРА КЛУБОВИ ЗНАЊА

ЗБОГОМ, ЈЕДРЕЊАЦИ!

ДАНАС ПОНОВО ШТАМПАМО ПРИЈАВУ ЗА УЧЕШЋЕ У ТАКМИЧЕЊУ (види стр. 50)

4. ПИТАЊЕ

— Године 1807. реком Хадсон заплонио је први пароброд. Саградио га је један северноамерички инжењер који је у младости завршио златарски и часовничарски занат. Многи су били неповерљиви према овом броду који је ишао на пару и цео подухват назвали „лудоријом“. Али нису били у праву: време једрењака заувек је прошло и уступило место погону на пару. Ваш задатак је да одговорите: **како се зове човек који је саградио први употребљив пароброд на свету?**

5. ПИТАЊЕ

— Омиљена Паганинијева виолина још постоји. У ком се италијанском граду чува?

6. ПИТАЊЕ

— У пливању постоји више стилова: краул, прсно, бетер-флај, леђно. Одговори: **који је од ових стилова најспорији?**

ИЗВОД ИЗ ПРАВИЛА ИГРЕ

● У новој Енергоинвестовој игри имају право да учествују друштва и секције при основним и свим средњим школама као и све групе ученика које се самостално формирају а броје најмање 10, а највише 50 чланова.

● Школске секције и друштва! Ако се нисте досад пријавили, није касно. Окрените страну 50, ту ћете наћи пријаву и упутство како да је попуните. Пожурите!

● Укупно ће вам Читко поставити 36 питања из 8 области а свака екипа треба да да само

8 тачних одговора, па да стекне право да учествује у подели скупих награда!

КАКО СЕ ШАЉУ ОДГОВОРИ:

● Свака екипа која је пријавила учешће у овом наградном такмичењу добила је од Енергоинвеста свој такмичарски број. Кад шаљете одговор, обавезно налепите на лице дописнице тај број, а с друге стране наведите број питања и поред њега одговор. Дописницу пошаљите на адресу: Енергоинвест, 71001 Сарајево, са ознаком „За клуб“.

Не чекајте крај игре! Одмах шаљите одговоре!

СКУПЕ НАГРАДЕ

● Победници сами бирају награде: инструменте за цез-оркестар, фото-лабораторију, фи-

зички или хемијски кабинет, опрему за радио-клуб. Свака награда коју најбољима поклања Енергоинвест вреди 10.000 нових динара!

**У ИДУЋЕМ
ПОЛИТИКИНОМ
ЗАБАВНИКУ
4 НОВА ПИТАЊА!**

СВАКОГ ПЕТКА ПОГЛЕДАЈТЕ У ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, МОЖДА ЈЕ БАШ У ТОМ БРОЈУ ПИТАЊЕ НА КОЈЕ ЗНАТЕ ОДГОВОР!

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Желео бих се дописивати с друговима и другарицама из цијеле земље. Навијам за „Партизан“. Скупљам марке и волим бит музику. Имам 16 година. Виктор Шварча, Франа Курелца 6/IV, 51000 Ријека.

Имам 16 година. Желео бих да се дописујем с друговима и другарицама од 15 до 17 година. Скупљам значке и бецове. Молим фотографију у писму. Зоран Коленић, Викаљска 24, 75000 Тузла.

Ученик сам VIII разреда. Хоби ми је хипнотизам и мађионичарство и желим да се дописујем са младима које то занима. Јосип Бартулић, Мајур 2, 54431 Чепин.

Сакупљам сличице и значке ногометних шампиона и радо бих мењао са читаоцима Политикиног забавника. Жарко Пелица-рић, Дегенова 2, 41000 Загреб.

Желим да се дописујем са девојчицама и дечацама широм наше земље. Скупљам: салвете, марке, разгледнице и сличице „Битка на Неретви“. Волим скијање и навијам за „Партизан“. Радо слушама забавну и бит музику. Марина Велкова, Климент Охридски 20/д, 97000 Битољ.

Желео бих да се дописујем са младима из Југославије и СССР. Језик дописивања српскохрватски и руски. Имам 15 година. Зоран Симић, В. Николића 19, 11271 Сурчић.

Имам 17 година и желим да се дописујем с младима из наше земље и иностранства. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Даница Косановић, Цетињска 6, 11000 Београд.

Волим музику и путовања. Имам 17 година и желим да се дописујем са младима. Дајана Михаљевић, Ђ. Карабино 10, 51000 Ријека.

Имам 14 година. Навијам за „Железничар“. Сакупљам: значке, марке, разгледнице и сличице „Битка на Неретви“. Желим да се дописујем са младима на српскохрватском и руском језику. Нихад Хуруз, Паје бр. 6, 71000 Сарајево.

Желела бих да се дописујем са младима до 19 година широм Југославије. Имам 14 година. Волим забавну музику а од певача Ђорђа Марјановића. Ве-ра, Марковић, Милована Глишића 5, 14210 УБ

Имам 21 годину. Желим да се дописујем с девојкама из Југославије од 16 до 21 године. Скупљам разгледнице из целог света. Молим фотографију у писму. Језик дописивања српскохрватски и немачки. Boris Nikolić, 5 Köln — Wienerwald — str. Hansaring 127, Deutschland.

Имам 16 година. Волим путовања и бит музику. Скупљам разгледнице, марке и сличице „животињско царство“. Навијам за „Вардар“ и „Партизан“. Желим да се дописујем са младима на српскохрватском, македонском и бугарском језику. Нецо Станковски, село Идризиво, 91000 Скопље.

СВЕ О ЖИВОТИЊАМА

Драги Забавнице!

Молим те, објави да сакупљам слике и текстове о животињама и молим читаоце да ми их пошаљу. Ако нетко жели, у замјену могу му дати поштанске марке.

Дарио Флајсиг, Ф. О. Сеље 28, 44000 Сисак

МЕЊАМО ЗНАЧКЕ И МАРКЕ

Драги Забавнице!

Сакупљам значке па бих желео да их мењам али искључиво за значке ваздухопловних компанија и свемирских летова.

ЛАСЛО КАРПАТИ
Св. Милетића 20, 23300 Кикинда

Драги Забавнице!

Желео бих да са друговима и другарицама из наше земље мењам поштанске марке. Надам се да ћеш објавити моје писмо и унапред захваљујем.

ГОРАН ПЕРИШИЋ
Војводе Мишића 32/27, 18000 Нии

ЗАШТО НЕМАМ ДРУГАРИЦУ?

Драги Забавнице!

Доскора сам са родитељима живела у мањем месту у коме смо се скоро сви познавали. Кад смо се пре неколико

месеци преселили у Београд, ја сам осетила велику промену, веома сам усамљена. Ни у школи ни у кући у којој станујемо немам добру другарицу с којом бих могла безбрижно да се иг-

рам или да јој се поверим. Слично је и са мојом мамом која не ради и скоро цео дан проводи сама у кући. Због тога стално терамо тату да се вратимо нашој старој кући иако знамо да је то немогуће. Молим те, одговори ми како да решим овај велики проблем.

Твоја Драгица Домић

Као и ти, Драгице, многа деца су усамљена у великим градовима. Тако је у почетку са свима који су променили средину. Треба да испуниш нечим своје слободно време: да читаш, црташ, правиш луткице или да радиш нешто што ти се свиђа. Време ће ти корисно и брзо пролазити и нећеш мислити на усамљеност. Уместо тога, имаћеш о чему да разговараш са девојчицама и дечацама које виђаш у школи или у својој кући. Слободно позови неког од њих да види твоје цртеже или да заједно одете у био скоп. Кад се мало боље упознате и зближите, све ће бити другачије.

АДРЕСА

Драги Забавнице!

Молим те да објавиш адресу модног креатора Чедомира Чедомира. Унапред захвална твоја читатељка.

МИЛЕНА МИЛИЋ, Зеинела Ајдино-вић 53, 16000 Лесковац.

Ево адресе: ЧЕДОМИР ЧЕДОМИР, Јевремова 47-а, 11000 Београд.

* укршћене речи *

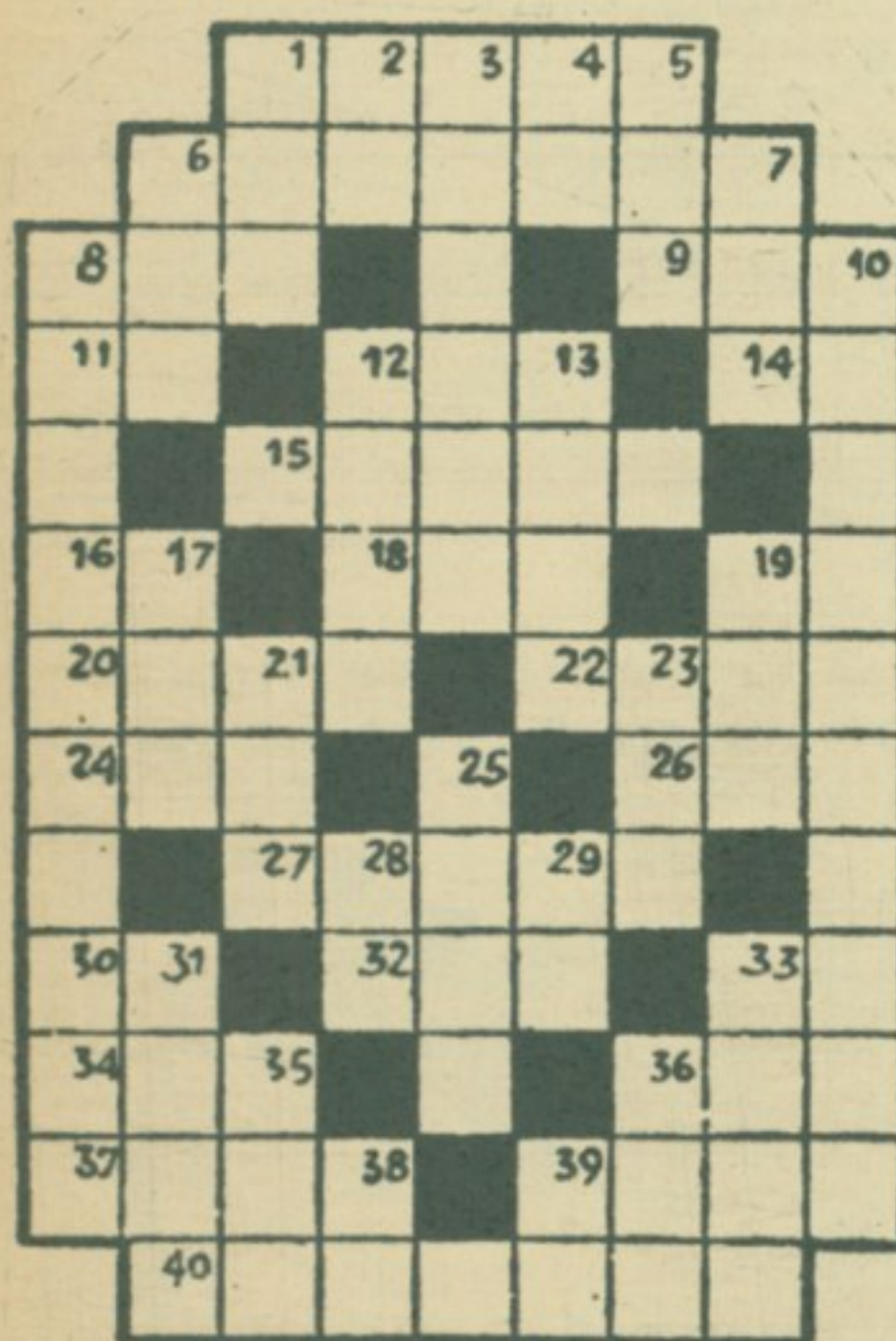
Водоравно: 1) ваздушно превозно средство, 6) сопственик, 8), једноцифрен број, 9) звук лишћа на ветру и сл, 11) совјетски филмски редитељ (Николај), 12) присвојна заменица, 14), река у Италији, 15) широка трака на којој се носи највиши орден, 16) јапанска мера за

дужину, 18) песма узвишеног садржаја, 19) истурени део копна у море, 20) алотропска модификација кисеоника, 22) улов, 24) пустињска звер, 26) река у Босни, 27) страна света, 30) лична заменица, 32) река у Индији, 33) слово латинице, 34) трећи степен, 36) пољопривредна алатка, 37) сеоско подручје, 39) роман Максима Горког, 40) музички инструмент од печене глине.

Усправно: 1) женски певачки глас, 2) аутомобилска ознака за Ваљево, 3) острво у Атлантском океану, 4) лична заменица, 5) град у Србији, 6) столеће, 7) наградни пехар у спортским такмичењима, 8) врста светилке, 10) приповетка Иве Андрића, 12) светлећи гас, 13) палица, мочуга, 17) позади, 19) љут корен, 21) показна заменица, 23) повртарска биљка, 25) вулкан на Сицилији, 28) музичка нота, 29) предлог, 31) моторно возило, 33) линија, 35) америчка књижевница („Добра земља“), 36) доживљај за време спавања, 38) хемијски знак за радијум, 39) лична заменица.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) мотка, 5) нерв, 6) са, 8) Зета, с, 10) со, 12) лоз, 13) склоп, 15) од, 16) вилице, 17) Тот, 19) накит, 20) Љиг, 22) Деј, 23) сиров, 25) рат, 27) дво-рац, 29) це, 29) ролат, 30) сир, 31) НС, н, 32) Гоја, 33) те, 35) лава, 36) Лоара.

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊО-ШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажеито градиво из СРПСКОХРВАТ-СКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ и МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити поузе-ћем, по цени од 40 н. дин. за само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наруџбином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Мирољуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дин, полугодишња 44,00, тронесечна 22,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тронесечна 44,00 дин. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: DM 52, — \$ 14, — £ 7,40 — Sfr 61,60 — Skr 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

